

BERG JUDIT

ALMA

A SÖTÉT BIRODALOM

ECOVIT

I. KÜLÖNÖS VÉLETLENEK

REGGEL óta valami nyugtalanító vibrált a levegőben. Eleinte csak úgy tűnt, hogy ezen a napon semmi sem akar sikerülni, de délutánra sűrűsödtek a váratlan események, és egyre szokatlanabb, érthetlenebb dolgok történtek. Már maga az összetalálkozásuk is teljes képtelenség volt, pont ők hárman, akik az iskolában soha nem szóltak egymáshoz, egy olyan helyen, ahová egyikük sem szokott járni, egy olyan napon, amikor mindkinek valahol máshol kellett volna lennie. Mégis egymás mellé sodorta őket a véletlen, vagyis a véletlenek egész sorozata, mint ha valaki szándékosan igazgatta volna a szálakat úgy, hogy azok menthetetlenül összegabalyodjanak.

Félixnek semmi kedve sem volt kimenni a parkba. Délelőtt kosármeccsot játszottak a Tóvárosi Titánok ellen, és a jól megérdemelt győzelem után Zsebi bá, az edző, akit kőkemény hajcsárként ismertek eddig, kilátásba helyezett egy közös mozizást. De hiába beszélte meg a találkozót a csapat, hiába dobott Félix tizenkét kosarat a meccsen, egy ostoba véletlen keresztülhúzta a számítását. Szülei délután egy esküvőre és a hajnalig tartó lagziba voltak hivatalosak, ahová nem akar-

ták magukkal vinni a gyerekeket. A nagymama ígérte meg, hogy átjön vigyázni az unokákra, bár Félix már tizenkét éves múlt, és egyáltalán nem volt szüksége arra, hogy vigyázzanak rá. De a nagymamának mégis örült, nemcsak azért, mert vele mindenről lehetett beszélgetni, ráadásul vacsorára palacsintát szokott sütni, hanem azért is, mert így Bella, a húga nem az ő nyakán fog lógni egész délután.

Nem sokkal a szülők tervezett indulása előtt azonban telefonált nagymama, hogy egy feketerigó betévedt a lakásába, kétségbeesetten repked szobáról szobára, és nagymama hiába tárta ki az összes ablakot, szegény madár képtelen megtalálni a kijáratot. Másnap reggelig nem lehet a rigót magára hagyni, mert összevissza töri magát a bútorok között, egyszer már így is nekirepült a tükörnek. Nagymama most a szomszéd fiút várja, hogy segítsen kiterelni a megrettent madarat. Mihelyt a rigó kiszabadul, nagymama rögtön jön, vacsorára biztos megérkezik, vagyis sem az éjszaka, sem a palacsinta miatt nem kell aggódni, de addig mégis Félixnek kéne Bellára vigyáznia.

Félix el sem akarta hinni, hogy egy ostoba madár miatt nem tud elmenni a csapattal moziba. Magában füstölögve és morgolódva, keserves ábrázattal, a hógát egyetlen szóra sem méltatva levonult a kislánnyal a parkba. Bella biciklizni szeretett volna, Félix pedig úgy döntött, hogy csak a távolból figyeli, de semmiképpen sem égeti magát azzal, hogy együtt teker egy alsóssal.

Drifter, az osztály fekete báránya sem a parkba készült. Egész délelőtt a számítógép előtt tespedt, egy lövöldözős, területfoglalós stratégiai játékot játszott, amiben hónapok óta gyűjtötte a pontokat, a fegyvereket, és építgette a birodalmát. A délutánt másik kedvenc időtöltésének, a gördeszkázásnak akarta szentelni, így hát megbeszélte deszkás barátjával, Sallerral, hogy a té-

ren gyakorolnak néhány nehezebb ugrást. Saller igazi lakótelepi nagymenő volt, egyszer a korosztályos gördeszskabajnokságon második lett, és olyan fortélyokat tudott, amelyektől még a deszkások többségének is leesett az álla. Drifter szentül elhatározta, hogy felzárkózik hozzá, és Saller hajlandó is volt megtanítani a legjobb trükkjeit.

A két fiú a piactérre tervezte a találkozót, mert délutánra a kofák már elrámolták ládáikat, a furgonok többsége elvonult, és a szemét javát is eltakarították. Néhány kupac zöldhulladék, pár szakadt rekesz pedig igazán nem zavarta a fiúkat abban, hogy a piac közepén álló, ütött-kopott köztéri szökőkút peremén gyakorolják a dupla fordulatot. Drifter érkezett a találkozóra hamarabb, zúgott a feje a többórás számítógépezéstől, és úgy általában furcsán érezte magát. A fapultok között galambcsapat csipegette a délelőtt kiszóródott maradékot a földről, túlük távolabb, a kolbászsütő megszokott helyén két fekete-fehér szarka lakmározott. Drifter körbegurult gördeszkáján a téren, felriasztotta a galambokat, aztán a szarkák közé hajtott. Meglepetésére a két madár nem rebbent szét, az utolsó pillanatig folytatták a falatozást, végül Drifternek kellett kitérnie, hogy el ne gázolja őket. A gördeszka megbillent, Drifter ugrott egy nagyot, a szarkák pedig a szomszédos bódé tetejére libbentek. Drifter úgy érezte, hogy szigorú, szinte már megrovó pillantással méregetik.

– Jól van na, bocs – dünnyögte magában, aztán elővette a telefonját, hogy megnézzé mennyi az idő. Sallernak már meg kellett volna érkeznie. Drifter összerezzen, mikor a telefon megcsörrent a kezében. Saller volt az, cifrákat mondvá közölte, hogy lóttek a délutánnak, a hetedik és hatodik emelet között beragadt a liftbe, onnan aztán se föl, se le, ücsörög a sötétben és várja a szabadulást. Drifter sajnálkozott, aztán úgy döntött, hogy átmegy

a parkba, mert a hadvezér szobra melletti lépcsőkön a régi ugrásokat is tudja gyakorolni, Saller pedig könnyen megtalálja, ha még ma kiszabadul. Amikor elindult, határozottan úgy érezte, hogy a két szarka gúnyosan csörög utána.

Alma volt a harmadik, aki véletlenül keveredett az árnyas fák közé, bár talán pontosabb volna azt mondani hogy ő volt az első, mert mire Félix a hűgával és Drifter a gördeszkájával befutott, Alma már az ötödik partit játszott. A platánsor hűvösében, az ösvény mellett időköptatta műkö sakkasztalok álltak. Mindig nagy élet zajlott ezen a viszonylag védett, bokrokkal és virágágyásokkal övezett helyen, kalapos öregurak, nyugdíjas mérnökök és fiatalabb apukák ücsörögtek a kockás asztalok körül. Néhányan szinte otthonuknak érezték a sakksétányt, ha az időjárás megengedte, itt töltötték minden idejüket.

A sakkasztalokkal szemben egy hatalmas sakktáblát alakítottak ki a pázsiton, akkora mezőkkel, hogy egy-egy ember is beállhatott volna a bábuk helyére. A játékosok majdnem térdmagasságú, fából faragott figurákat mozgathattak, nem csoda, hogy a játszótér mellett ez volt a gyerekek kedvenc szórakozóhelye. De a méretes sakkfigurák most magányosan álltak a táblán, a gyerekek másfelé kalandoztak, a felnőttek figyelmét pedig teljesen lekötötték az asztaloknál zajló partik.

Alma ötéves kora óta sakkozott, gyakran járt versenyekre. Ezen a májusi délutánon azonban a cukrászdába indult, hogy elnyalogassa az év első csoki-vanília fagyiját, természetesen tejszínhabbal. Erősen sütött a nap, és Almának semmi kedve sem volt a forró aszfalton gyalogolni, inkább bekanyarodott a park fái alá. Nemrég költöztek a környékre, a sok tanulás és sakkedzés közepette nem igazán volt ideje megismerni a városrésszel, a parknak csak a túloldalán szokott közlekedni,

ahol a bicikliút kanyargott. Most teljesen lenyűgözték a százötven éves fák, a virágba borult bokrok és a zezugosan kanyargó ösvény.

A sakksétányra érve elkerekedett a szeme, és azonnal beállt az egyik asztal mögé bámészkodni. A férfiak éppen snelleztek, afféle bajnokság zajlott a rendszeres játékosok között. A snellezés gyors partikat jelent, nem lehet órákig gondolkozni, öt perc alatt véget kell érnie az egész játszmának. A játék nagy figyelmet, koncentrációt és gyorsaságot igényel, ráadásul a nézők is remekül szórakoznak közben. Amikor megüresedett az egyik hely, Alma a fagyialtról is megfélekezve jelentkezett egy partira. A többi játékos eleinte húzódozott, nem volt szokás tizenkét éves kislánnyal játszani, de mivel más jelentkező nem volt, végül megengedték, hogy beálljon. Miután az első partit könnyedén megnyerte, már senki sem gördített akadályt a folytatás útjába, így Alma teljesen átadta magát a játéknak. Az ötödik játszmáját már hatalmas tömeg figyelte, suttogva vitatták meg a szőke kislány szokatlan lépéseit, szemtelen támadásait.

Alma csak a játékra koncentrált, így figyelmét teljesen elkerülte az a sötét ruhás, sötét szemű, fekete kalapos alak, aki az első perctől fogva árgus szemekkel figyelte. A platánfák árnyékában senkinek sem tűnt fel, hogy a sötét férfi tekintete Alma újabb győzelmei láttán egyre jobban elborul, és ahogy az arcán mélyültek a barázdák, mintha a sétányon is egy-egy sötét árnyék suhant volna végig. A parkban egyetlen személy akadt, akinek igazán jó érzéke volt az efféle jelenségek észrevételére, de ő egyelőre egészen mással volt elfoglalva. Ez a valaki Drifter volt, aki a hadvezér szobra melletti lépcsőn próbált a gördeszkájával felugrálni.

A csúcsra érve megállt, hogy kifújja magát, és elégedetten körülnézett. Balra a pázsiton varjak és rigók kapirgáltak, jobb olda-

lon, a tó vizén néhány odatévedt sirály lebegett. Drifter tekintete most a sakksétányt takaró cserjékre és platánfákra tévedt, és egy pillanatra a lélegzete is elakadt. Az egyik faágra egészen különös módon telepedtek a madarak. Szorosan egymás mellett varjú, mellette sirály, aztán újra varjú. Fekete-fehér, fekete-fehér, vagy nyolcan gubbasztottak egymás mellett.

– Képtelenség – gondolta magában Drifter, és megdörzsölte a szemét. – Varjak és sirályok nem ülnek egymás mellé, főleg nem ilyen rendezett sorokban. Ez még a cirkuszban is túlzás volna. Talán szarkák, csak káprázik a szemem – morfondírozott tovább. – Lehet, hogy tényleg sokat bámulom a monitort.

Hóna alá kapta a gördeszkáját, és megindult a sakksétány felé, hogy alaposabban szemügyre vegye a fekete-fehér madársormintát. Amikor újra a faágra pillantott, a madaraknak nyomát sem látta, mintha az előbb csak érzéksalódás lett volna a látvány. Drifter zavartan bámulta az ágot, végül elhatározta, hogy körülnéz a fa alatt, hátha sikerül felfedeznie, miféle tükröződés vagy csalás okozta az előbbi káprázatot. De a vén platán környékén nyoma sem volt madártollaknak, egyáltalán semmi sem árulkodott arról, hogy itt az imént varjak és sirályok kötöttek volna életre szóló barátságot.

Drifter tekintete továbbvándorolt, és megállapodott a bokrokon túl, a nagy sakktábla figuráin. A sétányon fekete árnyék suhant végig, és az egyik magányosan álló bábu előrébb lépett. Drifter újra megdörzsölte a szemét. Azt megszokta már, hogy időnként olyan érzése támad, mintha az állatok embertekintettel figyelnék őt, de egy magától lépő sakkfigura még az ő fantáziájának is sok volt.

– Lehet, hogy napszúrást kaptam? – villant át Drifter fején a gondolat, de rögtön el is vetette. A májusi napsütés nem volt olyan erős, ráadásul Drifter soha nem ment az utcára baseball-

sapka nélkül. Gördeszkázás közben ugyanis a sapka tartotta féken vállig erő, kusza tincseit.

Drifter elindult a sakktábla felé. Nyugodt volt a sétány, a felnőttek a snellbajnokság játszmáit figyelték az asztalok körül. Egyetlen barna hajú, copfos kislány közeledett biciklijén az úton. A kislány valahogy ismerős volt, Drifter hunyorogva nézte az egyre közeledő arcot.

– Hiszen ez annak a nagyképű Félixnek a húga – állapította meg.

Félix és Drifter első osztálytól fogva ellenségesen viselkedett egymással. Félixet zavarta, hogy Drifter nem vesz részt az osztály életében, rendszeresen nem ír leckét, inkább számítógépen játszik vagy gördeszkán ugrál. Szánalmasnak tartotta lógó, cseppet sem divatos ruháit, vállát verdeső haját, ami gyakran a szemét is eltakarta. Ezzel szemben Drifter ki nem állhatta a jól tanuló és sportban is kiváló, jóképű, jól öltözött Félixet, aki nemcsak a fiúk, hanem a lányok között is népszerű volt. Drifter nagyképűségnek vélte Félix sikereit, és ha csak tehetett, kerülte őt. Most is elfordította a tekintetét. A közeledő kislány szakasztott úgy nézett ki, mint a bátyja, és Drifter egyikükkel sem akart találkozni.

A sétányon váratlanul hideg fuvallat söpört végig. Drifternek úgy tűnt, mintha a bokrok alatt libasorban masírozna egy csapat varjú és sirály, persze fekete a fehér után, még véletlenül sem összevissza. A túloldalon pedig – igen – most tisztán látta, hogy újra megmozdul az egyik fából készült sakkfigura. Drifter már éppen kezdte azt hinni, hogy megbolondult, mikor a felé tekerő kislány hatalmasat esett a biciklivel. Drifter azonnal odarohant, de addigra a sétány túloldaláról megérkezett Félix is. Gyors mozgással talpra állította szipogó kishúgát, hűvös biccentéssel üdvözölte Driftert, majd vizsgálni kezdte a biciklit.

– Vigyázhattál volna – korholta közben Bellát. – Mincképpen sajnálom, ha fékezni sem tudsz normálisan?

– De tudok, csak megijedtem. Megmozdult az a fekete bábu – mutatott Bella a sakktábla felé.

– Persze, a szemeteskosár meg eléd ugrott, hogy felborítson – torkolta le Félix.

– Én is láttam, hogy megmozdult – szólalt meg Félix háta mögött Drifter. Hirtelen előntötte a kíváncsiság, hogy megértse az érthetetlennek tűnő jelenséget. Hiszen ha a kislány is észrevette a bábu mozgását, akkor az mégiscsak megtörtént, vagy legalábbis úgy látszott, mintha megtörtént volna. Mennyivel jobb ez, mintha megőrült volna! De Félix felemelkedett, végigmérte lógó hajú, baseballsapkás, gördeszkás osztálytársát, és gúnyosan elhúzta a száját.

– Mindig sejtettem, hogy egy szinten vagy húgommal.

Drifternek elborult a tekintete, mélyen beszívta a levegőt, és tett egy lépést Félix felé. A kosárcsapat büszkesége nem hátrált meg, sőt, kihívóan méregette Driftert. Bella rémülten nézett egyik fiúról a másikra, aztán hirtelen ötlettől vezérelve a közelben ácsorgó emberekre mutatott.

– Nézzétek, az új osztálytársatok! Ott ül a sakktáblánál.

Félix és Drifter egyszerre fordult a sakkasztalok felé. Félix rögtön észrevette a játékba merült Almát, és elfintorodott. Nem kedvelte a lányt, hiába hallott már kiemelkedő sakkteljesítményéről. Magában felháborítónak tartotta, hogy sportolónak nevezik azt, aki órákon át egy asztal mellett üldögél, úgy tesz, mintha gondolkodna, és közben bábukát tologat. Amit ő a kosárcsapatnál helette négyszer végigcsinál, az az igazi edzés, futással, erősítéssel, dobógyakorlatokkal, meccsekkel.

Drifter először nem is Almát pillantotta meg, hanem a mögötte álló fekete ruhás alakot. A férfi tekintete szinte keresztülfúrta a szőke lányt, de aztán váratlanul felpillantott, és Drifter szemébe nézett. A fiúnak jeges rémület szaladt végig a gerincén,

és a nagy meleg ellenére libabőrös lett az egész teste. Minden porcikája úgy érezte, Almát nagy veszély fenyegeti. Bár az elmúlt hónapok során még egyetlen szót sem váltott az új osztálytárssal, most mégis úgy érezte, hogy nem szabad magára hagynia.

– Nézd azt a fekete kalapos embert! – bökte oldalba Félixet.
– Valami nagyon nem stimmel vele.

Félix értetlenül meredt Drifterre egy pillanatig, aztán visszafordult az Alma körül álló férfiakhoz. Alma ebben a pillanatban adott újra mattot, a tömeg felzúgott, néhányan tapsoltak. A sétányon újabb sötét árnyék suhant végig. A fekete kalapos embernek viszont nyoma veszett. Talán eltakarták őt a bámeszkodók, vagy a parti végeztével azonnal távozott a tömeg háta mögött. De nem volt idő a keresésére, mert hirtelen hatalmasat dördült az ég, mintha a sakksétány egyik fájába csapott volna a villám. Az emberek döbbenten látták, hogy az iménti szikrázó napsütés helyett sötét viharfelhők vették birtokba az eget. A következő dörgésre kitört az égiháború, vad szél kerekedett, és félelmetes erejű zápor zúdult a földre. Mindenki futásnak credt, hogy tető alá húzódják.

Alma is felállt, értetlenül fordult körbe, annyira magával ragadta a játék, hogy egy pillanatig azt sem tudta, hol van. Nem ismerte a parkot, s teljesen megzavarodott a váratlan ítéletidőtől, a rohanó emberektől. Tanácstalanul toporgott, azt fontolgatva, hogy melyik irányba szaladjon inkább. Ekkor észrevette az osztálytársait, és azonnal elindult feléjük.

– Gyerünk a buszmegállóba! – ordított Drifter, mert az volt a legközelebbi fedett hely a környéken. A négy gyerek Drifter vezetésével végigrohant egy ösvényen, és máris megérkeztek a park szélén húzódó autóúthoz. Már csak a zebrán kellett átvágniuk, hogy bejussanak a túloldali buszmegálló védelmébe. Igaz, sokan kerestek ott menedéket, de a szakadó eső és csapkodó villámok közepette ostobaság lett volna a nyílt utcán továbbfutni.

A zivatar olyan erősen tombolt, hogy a zebra csíkjai szinte összemosódtak a gyerekek szeme előtt. Drifter például határozottan úgy látta, mintha a fekete-fehér csíkok egy pillanatra egymásba csúsztak volna, fekete-fehér kockás mintát rajzolva ki az aszfalton. De nem foglalkozott a jelenséggel, csak a buszmegállót akarta végre elérni. Alma, Félix és Bella a nyomában loholt. Ám mielőtt elérték volna a túloldalt, mind a négyen megtorpantak.

Valami felfoghatatlanul furcsa dolog történt, olyan furcsa és elképesztő, ami az úttest közepén, a tomboló viharban is megállásra késztette őket. A zebra közepére érve ugyanis hirtelen megszűnt a szél, elállt az eső, de eltűnt maga az úttest, a túloldali házior és a zebra is. A négy döbbent gyerek egy teljesen ismeretlen, sosem látott vidéken találta magát, ahol se buszmegálló, se város, se útjelző tábla nem mutatott irányt.

II. KATALINA

HÖKKENTEN állt a négy gyerek. A nagyvárosi utca és az őrző zivatar helyett napsütötte, sclymes fűvű rétet láttak; semmivé foszlottak a házak, a villanyoszlopok és a betonjárda, de nyoma veszett az eső elől menekülő tömegnek és az ablaktörőkkel vadul csapkodó autóknak is. Langyos, kora nyári szellő fúdogált, körülöttük kisebb facsoportok, bokrok susogtak békésen. Egyedül a távoli lankákon sarjadó vetés és a domboldalban legelésző állatok utaltak emberek közelségére.

Ám hiába ragyogott a nap az andalítóan szép táj fölött, négyük szívébe jeges rémület költözött. Az első percben szinte mozdulatlan ná dermedtek, mintha attól félnének, hogy a következő elhibázott lépésük újabb helyszínváltozást idézhet elő. Bella rémülten megragadta a bátyja kezét, és Félix nagy ijedtségében el is felejtett tiltakozni. Alma a sakkparti vége és a vihar kitörése óta úgy érezte magát, mintha egy rossz álomba csöppent volna, és ez a hite mostanra meggyőződéssé változott.

– Fel kell ébrednem, fel kell ébrednem – mondogatta magában eltökélten.

Egyedül Drifter őrizte meg a lélekjelenlétét. A környék váratlan átalakulása majdhogynem megnyugtatóan hatott rá, úgy

érezte, hogy a korábbi érthetetlen események csupán ezt a mostani, végső változást készítették elő. Eddig az járt a fejében, hogy a furcsa élmények, Saller liftbe ragadástól kezdve a gúnyos szarkákon át egészen a sakksétányon zajló megmagyarázhatatlan jelenségekig azt bizonyítják, hogy megőrült. Ez az utolsó csoda azonban olyan hihetetlen volt, hogy ennek tükrében minden korábbi elfogadhatónak tűnt.

– Fel kell ébrednem, fel kell ébrednem – hajtogatta mellette Alma egyre rémültebben.

– Ez csak egy rossz álom – kezdett rá Félix is, Bella kezét szorongatva.

– Szerintem viszont nagyon is ébren vagyunk – közölte Drifter. Hangjára összerezzenek a többiek.

– Halljátok a hangomat, együtt állunk a réten, süt ránk a nap. Mind a négyen ugyanazt látjuk. Van köztetek, aki mást érzékel? – kérdezte Drifter, de mivel senki sem jelentkezett, magabiztosan folytatta:

– Négyen nem álmodhatjuk egyszerre ugyanazt! Együtt indultunk, és egyszerre történt velünk valami. Nem tudom, mi okozhatta, de egyszerűen átrohantunk egy másik valóságba.

– De hát ez képtelenség – motyogta Félix.

– Annak tűnik, igen – hagyta rá Drifter. – Mégis igaz. Olyan, mint amikor a számológépen teljesítesz egy szintet, és a játék a végén átugrik a következő pályára.

– Ilyen nincs a valós életben – tiltakozott Félix.

– Miért, olyan van, hogy magától mozdul egy sakkgigura a táblán? – vágott vissza Drifter.

– Olyan sincs.

– De van, én is láttam! Azért estem el! – szólt közbe Bella.

– És ha már itt tartunk, egész nap furcsa dolgok történtek. Valami nagyon nem volt rendben a világgal.

– Ugyan már, milyen furcsa dolgok? – torkolta le Félix. – Teljesen szokványos nap volt. Kosármeccs, ebéd, család.

– Én például teljesen véletlenül vetődtem a parkba. Nem oda indultam – tűnődött Alma.

– Nekem is máshol volt dolgom eredetileg – tette hozzá Drifter.

– Jó, ha így nézzük, én sem így terveztem a délutánt. Eszemben sem volt a húgommal biciklizni – biccentett Félix. – De szerintem a szokványos nap kategóriába befér, hogy az ember betérjen egy parkba, ahol amúgy semmi dolga.

– Mi azért mentünk a parkba, mert a nagymamához beropült egy rigó, amelyet nem tudott kizavarni a lakásból, és ezért otthon kellett maradnia! – mondta Bella. – Szerinted ez is szokványos?

– Rigót mondtál? – kapta fel a fejét Drifter. – Nekem is meggyűlt ma a bajom a madarakkal. Mintha minden szarka, varjú és sirály megbolondult volna. Lehet, hogy valamiképpen a madarak okozták ezt az egészet!

– Én semmilyen madárral sem találkoztam – rázta a fejét Alma.

– És azt a furcsa alakot se láttad, aki téged bámult? – kérdezte Drifter. Hirtelen eszébe jutott a sötét tekintetű férfi, aki úgy figyelte Almat, hogy Drifter szinte beleremegett. A vihar kitörése előtt az volt az utolsó gondolata, hogy vigyáznia kell a lányra, mert attól az embertől bármi gonoszság kitelik.

– Furcsa madarak, önműködő sakfigurák, most meg ez a cukros bácsi! – vetette közbe Félix megvetően. – Te a vérfarkasokban is hiszel?

– Hiába gúnyolódsz, mutattam is neked azt az embert, csak közben eltűnt. Ijesztő volt a tekintete, egészen biztos, hogy rosszban sántikált.

– Én nem láttam – tárta szét a kezét Alma.

– Mindegy. Keressük meg inkább hazavezető utat – legyintett Drifter. – Ha átjutottunk ide, nyilván vissza is tudunk jutni valahogy.

Mivel ez hihető érvnek hangzott, nekiláttak a felderítésnek. Először beálltak pontosan oda, ahol megjelent körülöttük az új világ, és óvatosan, kézzel-lábbal tapogatózva próbálták kideríteni, nem nyílik-e valahol egy láthatatlan ajtó, ami visszavezet az otthonukba, vagy nincs-e egy rés, egy fajta átjáró, amely összeköti a rétet a valós, hátuk mögött hagyott világgal. Mert abban mind a négyen egyetértettek, hogy ha nem álmodnak, csakis valamilyen párhuzamos világba csöppenhettek, aminek a létezésében korábban ugyan nem hittek, de filmekben és könyvekben nem egyszer találtak már hasonlóval. Alma ötletére megpróbálták visszafelé eljátszani a viharban tett utolsó mozdulataikat, hátha így, filmszerűen hátrapörgetve a lépteiket, visszajuthatnak a zebirára. De léphettek és ugrálhattak bármilyen irányba, keresgélhettek és tapogatózhattak, nem találtak átjárót, de még egy apróska jelet sem, ami az érkezésükre magyarázatot adhatott volna.

Bellának közben eszébe jutott a biciklije, és elsírta magát. A kerékpár ugyanis vagy az otthoni világban ragadt, vagy nyomtalanul eltűnt, mindenesetre most nem volt velük, és Bella attól félt, hogy örökre elvesztette.

– A gördeszkám is eltűnt – kapott észbe Drifter. – Hogy az a...

– Ki ne mondd! – emelte fel az ujját Alma. – Ha visszajutunk, biztos megtaláljuk.

– És ha nem?

– Ha nem jutunk vissza, úgysem lesz szükséged rá.

– Úgy értem, ha nem találjuk meg – mormolta mérgesen Drifter, de amikor Bellára nézett, elhallgatott. A kislány szeméből még mindig patakzottak a könnyek.

– Vissza szeretnék menni anyához – szipogta, és Félix kivételesen nem torkolta le a nyafogásért.

Alma nem hozta magával a telefonját, de a fiúk a hiábavaló keresgélés után elővették a sajátjukat, hogy segítséget hívjanak.

Nagy meglepetésükre azonban a környéken egyáltalán nem volt térerő, sem internet-lefedettség, nem működött a GPS-vevő, és a rendszer egyetlen wifikapcsolatot sem jelzett. Félix végső kétségbeesésében küldött egy sms-t az apukájának, Drifter pedig Sallernak, hogy ha lehetséges, hívják vissza őket. Az üzenetet természetesen nem tudta továbbítani a rendszer, de legalább annyi reményük volt, hogy a telefonjuk pittyen majd egyet, ha újra lesz térerő.

Némi tanakodás után belátták, hogy a helyszínen többet nem tehetnek, legokosabb lesz, ha körülnéznek, felderítik a környéket, és lehetőség szerint segítséget kérnek valakitől. Az izgalmak hatására mind a négyen megéheztek, és a hirtelen melegben gyötörni kezdte őket a szomjúság is, ezért szerettek volna mielőbb emberlakta települést vagy legalább egy út menti kutat találni. Félix, aki minden testmozgást szívesen végzett, felkapaszkodott a legközelebbi fára, hogy a magasból tekintse át a vidéket.

Ha nem lettek volna csordultig tele aggodalommal, talán rácsodálkoztak volna a kora nyári rétek szépségére, a közeli facsoportok harsány zöldjére, és a távolabb húzódó gyümölcsöskertek szabályos rendben álló fácskáira. Így a festői táj helyett azonban reménytelen erdőséget, bozótost, csalitost láttak csupán. Félix megállapította, hogy a távoli zöld mezők valójában szántóföldek, vagyis a közelben lennie kell valamilyen településnek. Nyugat felé hosszú, vékony sávban kanyarogtak a fák, a lombok alatt minden bizonnyal út vagy patak húzódik. Arrafelé vették az irányt, hogy ilyanak a patak vizéből, vagy kövessék az utat, ami talán civilizált helyre vezeti őket.

Először a domboldalon kellett leereszkedniük, átvágva egy kisebb sziklával és halványlila vadvirágokkal borított tisztáson, aztán egy bokrokkal sűrűn benőtt szakasz következett. Drifter idegesen forgolódott. Talán csak az átélt izgalmak hatására fe-

szültek pattanásig az idegei, de minél tovább haladtak, annál mélyebben átjárta egy meghatározhatatlan, bizsergető rossz érzés. Ugyanúgy érezte magát, mint a parkban, amikor először pillantotta meg a furcsa mintázatba rendeződött madarakat a fán.

A bokrok mögött virágzó bodzafák nyújtóztak, a sok fehér ernyő távolról úgy festett, mintha fehér pöttyökkel mintázták volna a sötétzöld hátteret. Most már a többiek is érezték. A levegőben addig nem tapasztalt nyugtalanság vibrált, és a sűrű bodzás közelébe érve mintha távoli morajlást is hallottak volna. Félix a láthatárt kémlelte, hátha újabb vihar közeledik valamerről, de az égen egyetlen bárányszerű sem úszott. A zaj közben egyre erősödött, már nem lehetett mennydörgésnek vélni, sokkal inkább dübörgésnek hangzott, mint amikor munkagépek döngölik a földet, vagy hatalmas állatsorda száguld át a pusztán.

A zaj a bodzás túloldaláról, a lejtő alja felől közeledett. Bár a hangok forrását látni nem lehetett, az egész vidék megélnékvült. A bokrok közül madárraj emelkedett a levegőbe izgatott csiviteléssel, és a levelek susogása is arról árulkodott, hogy az ágak védelmében élőlények mozgolódnak. A gyerekek újra megtorpannak. Nem tudták eldönteni, hogy várjanak vagy elbújjanak-e, s ha menekülnek, vajon merre induljanak. Nem tartogat-e a bodzás a maga sötét árnyaival nagyobb veszélyt, mint a hatalmas hang-erővel közeledő ismeretlen? Szerencsére nem maradt sok idejük a töprengésre, mert a bokrok mögül előugrott egy furcsán öltözött fiatal lány, és izgatott kiáltásba kezdett.

– Gyorsan, gyorsan, bújjatok el!

A gyerekek azonnal észbe kaptak, és a lány felé vették az irányt. Lihegve vágódtak be a bokrok védelmébe, majd az ágak takarásában a földre kuporodva figyelték a rétet, ahol felbukkant egy vágótáncos lovas, majd nyomában egy egész sereg, fekete vértben, fekete lószerszámmal, zászlókkal, csillogó fegyverekkel. Olyan volt,

mintha egy középkori várjáték résztvevői száguldottak volna át a réten, hogy felsorakozzanak a várudvaron megrendezett lovagi tornához. Csakhogy ezek a lovasok nagyon is valódinak tűntek, nem holmi beöltözött hagyományörző társulatnak.

A csapat széleseben végigszárguldott a sűrű bodzás előtt, a dombtetőre érve irányt váltottak és eltűntek a túloldalon. Ahogy a paták nyomán felkavart por eloszlott, a levegő vibrálása is megszűnt, és újra nyugalom költözött a vidékre. S hogy az enyhület még teljesebb legyen, az erdő felől hűvös fuvallat érkezett.

– Kik voltak ezek? – kérdezte minden ízében remegve Bella.

– Harcosok. Megint háború lesz – felelt szomorúan a lány.

Félixből kérdések áradata zúdult elő.

– Mikor? Ki ellen? Egyáltalán, hol vagyunk? És te ki vagy?

A lány tetőtől talpig végigmérte őket, tekintete egyszerre volt kíváncsi és aggodalmas, érezhető bizalmatlansággal méregette a fiúk tornacipőjét, Drifter baseballsapkáját, és a két lányon feszülő farmert. Ő maga épp úgy festett, mint a történelemlépekben bemutatott parasztlányok, redős, virágokkal hímzett blúzban, hosszú szoknyában, hajába font pántlikával.

– Idegenek vagytok – jelentette ki végül.

Hangja tartózkodó volt, de nem barátságosan.

– Haza szeretnénk jutni, de nem találjuk az utat – mondta Alma.

A lány újra végigmérte a társaságot. Bár természetesen kisebb volt Almánál, alakja, arcvonásai alapján ő is tizenkét-tizenhárom évesnek tűnt. Kézbőre arról árulkodott, hogy kemény, kétékezi munkát végez, nyílt tekintete első ránézésre is életvidám, derűs teremtésnek mutatta. Kétszer is végigfuttatta szemét a jövővényeken, néhány másodpercig tűnődve nézte Félix arcát, végül félénken elmosolyodott:

– Katalina vagyok, itt lakom Fianchettóban. Ismerem a környéket, mint a tenyeremet. Szívesen segítek.

A gyerekek gyors bemutatkozás után megpróbálták elmagyarázni, miként csöppentek ebbe a másik világba, részletesen elmesélték a vihart és a zebrán átélt hirtelen változást, s reménykedve várták Katalina válaszát. Abban bíztak, hogy halott már efféle esetről, ismeri a visszautat, vagy legalább tanácsot tud adni, mitévők legyenek. De a lány döbbsent hallgatása beszédesebb volt minden szónál, így mire a beszámoló végére értek, már maguktól is tudták, hogy a környéken soha még csak hasonló eset sem történt, nincs semmiféle időkapu vagy titkos átjáró az ő világukba, legalábbis Katalina nem tud róla. A lány tanácstalanul tárta szét a kezét.

– Ezen a környéken nem járnak utazók, és a helybeliek sem mennek sehová. Mindenki békésen él a falujában, dolgozik, amíg meg nem hal, vagy amíg be nem hívják a várba.

– Miért, mi van a várban?

– A várban lakik Dharma úr, mindannyian az ő alattvalói vagyunk. Ha háborúba hív, mennünk kell. Az ő parancsa a legfőbb törvény.

– Lányokat is elvisznek katonának?

– Ha szükséges, igen.

– De hát ez nem igazság! – fakadt ki döbbsenten Bella. – És ha valaki nem akar háborúzni?

– Akkor is engedelmessékednünk kell. De közülünk sokan alig várják, hogy behívják őket – mondta Katalina, aztán közelebb hajolt, és szinte súgva folytatta:

– Az öregek szerint Dharma úr busásan megjutalmazza azt, aki helytáll a harcban. Mindegy, hogy paraszt vagy úri ivadék, ha érdemesnek bizonyul, új élet vár rá! A nagymamám mesélt egy parasztlányról, akit még hajdanán, a nagy háború idején soroztak be. Olyan hősiessé tette a dolgát, hogy a végén királynő lett belőle!

– Igen, ha a szegény lány kiállja a próbát, a végén mindig királynő lesz belőle – bólogatott Bella, de Félix gúnyosan felnevetett.

– Persze, a mesékben!

– Nem igaz, nem csak a mesékben! – tiltakozott Katalina.

– Miért, az is lehet, hogy egy mesébe csöppentünk – tűnődött Drifter. – És akkor itt minden valóságos, ami nálunk csak a mesében létezik. Van gonosz boszorka, békává változott királyfi, jó tündér.

– Dehogyan! Miért csúfolódsz? – háborodott fel Katalina. – Hát nem látod, hogy ez itt maga a valóság? Kegyetlenek a háborúk és sokat nélkülözünk. Amúgy pedig, ha nem szólok nektek az előbb, agyontaposott volna a sereg.

– Köszönjük, hogy szóltál – mondta komolyan Félix. Drifter is igyekezett helyretenni az előbbi baklövését, és kiengesztelni a lányt, aki szemlátomást zokon vette, hogy a világát mesebelinek nevezte. Megpróbálta hát tréfával elűtni a dolgot.

– Biztos vagy benne, hogy sárkányok sincsenek? – kérdezte huncut mosollyal, remélve, hogy Katalina elneveti magát. De meglepetésére a lány zavarba jött a kérdéstől, arca elkomorult, és bizonytalanul válaszolt.

– Hát sárkány, az lehet, hogy van...

Drifter csodálkozó pillantására összeszedte magát, Félixre nézett, és mintha a többiek ott sem volnának, csak hozzá intézte a szavait:

– A nagymamám időnként mesél egy sárkányról, aki a hegyekben él, de senki sem látta még. Szerintem ez csak egy régi hiedelem, babonáság, amivel az öregek ijesztgetik a gyerekeket, de nem vagyok biztos benne. A nagymama váltig állítja, hogy ez ugyanúgy igaz, mint a többi történet, ami a nagy háborúban esett meg.

– Mindenesetre nincs rá sok esély, hogy találkozzunk a sárkánnyal, vagyis tekinthetjük úgy, hogy nem létezik – jelentette ki Félix, és Katalina megkönnyebbült mosollyal viszonzta a segítséget.

Miután ebben megegyeztek, Katalina felajánlotta, hogy hálálkodhatják őt Fianchettóba. A nagyszülei házában megpihenhetnek, kaphatnak enni- és innivalót, s az öregek talán tanácsot is tudnak adni a visszaúttal kapcsolatban.

III. MÉHEK TÁMADÁSA

FIANCHETTO a közeli dombok tövébe épült, alig egyórás gyaloglás várt a csapatra. Katalina megnyugtató közelségében az eddigi félelmetes események és megpróbáltatások is inkább izgalmas kalandnak tündek, ami nem is végződhet másként, mint szerencsésen. A gyerekek derűsen, reménykedve bandukoltak az ösvényen, és a rájuk váró nehézségeknél sokkal jobban izgatta őket, vajon mit kapnak uzsonnára a nagyszülők házában.

Katalina könnyű, gyors léptekkel vezette a társaságot, közben sugárzó mosollyal felelgetett Félix kérdéseire. A fiút minden érdekelte, a helybeli szokások, az építkezés, a háborúk, de még a földművelés is, szemmel láthatóan szerette volna kideríteni, miféle korba is csöppentek. Katalina válaszai hallatán többnyire bólogatott, hümmögött, majd újabb kérdésekkel próbált közelebb kerülni a megoldáshoz. Alma közvetlenül mögöttük ballagott, többé-kevésbé sikerült nyomon követnie a beszélgetést.

Arra hamar rájött, hogy Katalina világa sokkal fejletlenebb, elmaradottabb a XXI. századénál. Elektromosságról, gyáriparról, védőoltásokról nem is hallottak még, nem voltak autóik, aszfaltútjaik, a számítógépekről, bankkártyákról és okostelefonokról

nem is szólva. Ökrökkel és lovakkal szántották a földet, faggyúgyertyával világítottak esténként, és ágyúkkal meg kardokkal gyilkolták egymást a háborúban.

– Tényleg olyan, mintha a középkorba jutottunk volna – állapította meg magában Alma, de ennél tovább nem jutott. Hiába faggatta Félix a lányt a környező városok és folyók nevééről, a királyi család elnevezéséről, semelyik válasz sem emlékeztetett a történelemórán tanultakra. Lehetetlen volt eldönteni, melyik korszakba kerültek vissza.

– Azt áruld el, hogy melyik évben járunk – kérte reménykedve Félix, de Katalina válasza megint nem volt segítségére.

– A nagymamám szerint Dharma úr ötszázharminckét évvel ezelőtt költözött a várba – felelte olyan természetességgel, mintha csak azt mondta volna, hogy az Úr 1487-ik esztendejét írjuk. De nem. Félix csüggedten sandított hátra Almára.

– Te jó vagy töriből?

– Ötösöm volt – vont vállat a lány. – De nem jövök rá, mikor és hol vagyunk.

– Nekem sem áll össze a kép – csóválta a fejét Félix, de rendületlenül folytatta a kérdezősködést.

Bella Alma mögött lépkedett egy darabig, de cseppet sem volt ínyére, hogy magában gyalogoljon. Szép lassan felzárkózott a nagylány mellé, majd óvatosan megfogta a kezét. Alma rámosolygott, és ő is rákulcsolta ujjait a kicsi kezére. Bella megkönnyebbült, amiért nem zavarták el, és nagy boldogan csacsogni kezdett. Mesélt az iskoláról, a barátnőiről, de legfőképpen a lovardáról, ahová már két éve jár lovagolni.

– A fiúk szerint a lovak bűdösek és unalmasak – mondta halkán, Félixre sandítva, de mivel a bátyja nem fordult hátra, bátrabban folytatta. – Pedig a legokosabb állatok a világon. Mindent meg lehet beszélni velük!

– Értik, amit mondasz? – csodálkozott Alma.

– Van, amit megértenek, igen – biccentett Bella –, de most nem a beszédre gondolok. Ha nagyon figyelek rájuk, szavak nélkül is megértik, mit szeretnének. Olyan, mintha a simogatásból tudnák, mi jár a fejében.

Ezt már Félix sem hagyta szó nélkül. Vállá fölött, megvetően szólt hátra a húgának:

– Minden kislány odavan a lovakért. Ez ugyanolyan hülye dolog, mint a barbizás. A lovak igazából bűdösek és unalmasak.

– Na, mit mondtam? – fintorgott Bella. Alma elnevette magát.

– Nekem is a ló a kedvenc állatom. Bár én csak a sakktáblán szoktam találkozni velük.

– De ott nem tudsz a hátukra ülni – kuncogott Bella.

– Ez igaz. Viszont rengeteg támadást indíthatok velük. Néha egészen olyan érzés, mintha én magam vágtatnék a csatába. Ráadásul olyan viccesen lépnek. Egyet oldalra, kettőt előre vagy hátra.

– Az összesen három – számolt Bella, aztán felcsillant a szeme.

– Akkor tényleg olyan lehet, mintha csatába száguldanál. Tudtad, hogy vágtában az igazi lovaknak is három lépés egy ütem?

Félix megint hátranézett, de nem szólt semmit. A bokrok mögül előbukkant kis tavat bámulta, a szélben hajladozó nádszálakat, amilyenekből Fianchetto házainak tetejét készítik. Drifter a sor végén lépdelt, figyelte a lányok beszélgetését, de gondolatai egészen máshol jártak. Félixszel és Almával ellentétben ő nem hitte, hogy egy letűnt kor hajdani helyszínére érkeztek vissza, sokkal inkább úgy érezte, egy mesebeli világban járnak, ahol semmi sem úgy történik, ahogy a valóságban történnie kellene. Akárhogy próbált magyarázatot találni az eddigi eseményekre, csak az járt az eszében, hogy valamilyen varázslat csapdájába kerültek. Nem csoda, hogy gondolkodás közben újra rossz érzés kerítette hatalmába. Mintha megint készülődne valami. Drifter

türelmetlenül próbálta lerázni magáról a nyomasztó érzést. Lehetetlen, hogy félóránként újabb veszély leselkedjen rájuk! De a kellemetlen előérzet csak nem hagyta nyugodni.

– Vagy hamarosan megbolondulok, vagy beállhatok jövődömondónak, aki minden bajt előre megjósol – mormolta magában, miközben nyugtalanul forgolódott, hogy időben felfedezze a következő veszélyforrást.

Nem kellett sokáig várnia. Katalina éppen hátrafordult, hogy hírül adja, milyen közel van már a falu, mikor az ösvényen feltűnt egy rohanó alak.

– Jönnek a méhek! – ordította messziről.

A gyerekek megtorpantak, Bella tanácstalanul forgolódott, és egy pillanatig Katalina is értetlenül bámult.

– Megvadultak a méhek! – üvöltött a fiú, és lélekszakadva futott a társaság felé.

Drifter kapcsolt leghamarabb. Tudta, hogy a feldühödött rovarok támadása elől legbiztosabb olyan helyre menekülni, ahová nem juthat be a legapróbb fullánkos sem: a víz alá.

– Katalina! A tóba! – ordította.

A menekülő fiú háta mögött rémisztő dongással felhőnyi méhraj bukkant fel a láthatáron. Ezt már a többiek is megértették. Eszeveszett tempóban rohantak a tó irányába, és mivel vetkőzni nem volt már idő, ruhástul vetették magukat a vízbe. A méhraj közben beérte őket, éppen annyi idejük maradt, hogy nagy levegőt véve a felszín alá merüljenek. Riadalmukban nem is érezték, mennyire hűvös a tó, visszafojtott lélegzettel várták, hogy elvonuljon a veszedelem. Alma még mindig Bella kezét fogta, és mikor érezte, hogy a kislány nem bírja tovább, együtt emelkedett fel vele levegőért. Egy gyors szippantás után azonnal alámerültek, bár képtelenség volt megállapítani, hogy tart-e még a rovarinvázió.

Perceken át rejtőztek a hideg vízben, néhány másodpercre bukva csak a felszínre, mikor Katalina végre hosszasan is körül mert kémlelni odafent. A méhek elvonultak, hírmondó sem maradt belőlük a közelben. A társaság víztől csöpögő, testhez tapadó, hideg ruhában evickélt partra.

– Mi volt ez, Jankó? – kérdezte a minden ízében remegő fiút Katalina.

– A nagyapád! Megvadultak a méhei! Siess a faluba! – hadarta majdnem összefüggéstelenül a fiú. – Nagyon összecsípték!

Katalina rémülten megpördült, a falu felé iramodott, és futtában kiáltott csak hátra:

– Utánam, gyorsan!

Jankó és a gyerekek utána iramodtak. Szédült tempóban száguldottak végig az ösvényen, átvágtak egy legelőn, bekanyarodtak a faluvégi gyümölcsös mellett, átugráltak az árkon, és néhány perc múlva már a kis házak között dobogtak a lépteik. A nagyszülők háza nem messze állt a faluszéltől, hamar megérkeztek. Az udvaron hatalmas volt a tolongás, a falu apraja-nagyja összegyűlt a vén méhészdudvarán, hogy saját szemével lássa, mi történt az öreggel.

A megvadult méhek támadása váratlanul érte a nagypapát, mire felocsúdott, vagy száz csipés érte minden irányból. Nemcsak a karját, lábát és törzsét szurkálták meg a méhek, de összecsípték az arcát és fejét is. Katalina nagymamája hagymával és petrezselyemzölddel dörzsölgette az öreget, hogy a növények nedve kiszívja a méhek mérgét, az asszonyok hideg borogatással próbálták csillapítani a vörösen lüktető bőrt, de a csipések helye annyira bedagadt, hogy mindenki attól félt, szegény öregember nem fogja túlélni a támadást. Katalina zokogva rogyott nagypapja lábához. A gyerekek mellette álltak, tehetetlenül, összeszorult szívvel.

– Ennyi csípéstől az is allergiás rohamot kap, aki nem allergiás – mormolta Drifter.

– Allergiás a bácsi? – kérdezte remegő hangon Bella. – Én is az vagyok, ezért van mindig nálam a gyógyszerem!

– Persze, a kalcium! – kapott a fejéhez Félix. – Gyorsan vedd elő, Bella!

A kislány leakasztotta a nyakában lógó szütyőt. Alma eddig aranyos, hímzett pénztárcának hitte, nem tudta, hogy Bella életmentő gyógyszere lapul benne. Mivel Bella allergiás a darázs-csípésre, anyukája úgy határozott, hogy ha a nyári időszakban nélküle megy a gyerek valahová, mindig magával kell vinnie egy ampulla kalciumot.

– Ha fagyievés közben megcsípi a szádat egy darázs, ez segít, amíg odaér egy orvos – szokta mondani anya.

Bella Félix kezébe nyomta az ampullát, a fiú gyors mozdulattal letörte a kis üveg fejét, aztán a nagypapa mellé térdelt.

– Nyissa ki a száját! – mondta olyan határozottan, hogy az öreg azonnal engedelmeskedett. Nem jutott eszébe azon csodálkozni, hogy vajon ki lehet a jövevény, mint ahogy a körülállók sem tiltakoztak. Mindannyian tátott szájjal figyelték Félixet, és visszafogott lélegzettel várták a csodát, hogy talán sikerül megfékezni az egyre jobban dagadó csípéseket. A fiú az öreg szájába csepegtette az ampulla tartalmát.

– Nem biztos, hogy elég, de talán egy darabig használ – mondta reménykedve.

Az öregember hálás pillantással köszönte meg az éltető szert, aztán Katalinához fordult, és alig hallható hangon suttozta:

– Hozd ki a kamrából azt a pókhálós csuprot! Kenjétek rám a pempőt!

Katalina azonnal felpattant és beszaladt a házba, közben néhány erős falubeli felemelte az öreget, és a nagymama irányí-

tása mellett becipelték a ház hűvösébe. Az ablak alatti ágyra fektették, nagymama párnákkal támasztotta meg a derekát és fejét. A csípésekre friss vöröshagymát tettek, közben Katalina is előkerült a méhpempős csuporral. Nagymama bekenegette a duzzanatokat, majd hideg forrásvízért szalajtott a unokáját, hogy borogatást tegyenek a csípésekre. Nagypapa érezhetően könnyebben lélegzett.

– Csodálatos ez az orvosság – nézett Félixre. – Vagy ötven éve ugyanígy összezsíptek a méhek, de akkor kis híján belehaltam. Miféle gyógyító vagy, fiam, és hogy jutottál ehhez a csodaszerhez?

– A szer neve kalcium, és minden gyógyszertárban kapható. Persze, gondolom, itt nincsenek patikák...

Félix megzavarodott, mert a mondat közepén döbbsen rá, hogy szavai valószínűleg teljesen értelmetlennek tűnnek a falubeliek számára. Megpróbálta kissé megmagyarázni a dolgot.

– Tudom, hogy hihetetlenül hangzik, de mi egy másik világból jöttünk. Véletlenül kerültünk ide, és nem találjuk a visszautat. Katalina azt mondta, talán tudnak nekünk segíteni.

Legnagyobb meglepetésére a falubeliek nem nevettek ki és nem nevezték hazugnak. Néhányan összesúgtak, a nagymama pedig kihúzta magát, és olyan diadalmas hangon szólalt meg, mint aki végre bizonyítékot szerzett az igazságra.

– Látjátok! Mindig is mondtam, hogy a varázslatok zavarják meg az állatokat! Megint megvadult a természet, megőrültek a méhek, és ezzel egy időben újabb idegenek érkeztek!

– Újabb? – nézett nagyanyjára hitetlenkedve Katalina.

– Érkeztek régebben is idegenek, akik azt állították, hogy távoli világból kerültek hozzánk valamilyen varázslat révén. Mind furcsa ruhákat hordtak, zavartan és rémülten viselkedtek, és a nagy katasztrófák éppen egybeestek az érkezésükkel – mondta a nagymama, egyre jobban belehevülve a mesélésbe. – Emlék-

szel, kincsem, meséltem neked a nagy sáskajárásról, amikor az emberek is kis híján felfalták a mohó szörnyetegek? Aztán voltak még a bolond seregélyek, amelyek a környéken minden gyümölcsöt elpusztítottak, de még a fák ágait is széttördelték. Vagy a nagy hangyarajzás?

– Ne is mondd! – kapott a szívéhez egy asszony. – Előzőnlőték a falut a vöröshangyák, tele volt velük még az almárium is, ott nyüzsgöttek az ágyban, a falon, a ládafiában!

– Úgy ám! – vette vissza a szót Katalina nagypapája. – És ha visszagondoltok, minden alkalommal felbukkant a környéken egy idegen is, éppen a legnagyobb veszedelem közepette. Jött az a szakállas férfi, tudjátok, a bugris, aki lovagnak mondta magát! Aztán ott volt az a két hóbortos, akik üveglencsét hordtak az orrukra csíptetve!

– Igen, emlékszem. Az egyik váltig állította, hogy ő muki-makitus! – kacagott fel az előbbi asszony.

– Matematikus – helyesbített Katalina nagypapája, de sóhajgyenge hangját egyedül Drifter hallotta, aki éppen az öreg fejénél álldogált.

– És mi történt ezekkel az emberekkel? – kérdezte aggodalmasan Alma.

A falubeliek összenéztek, elhallgattak, néhány pillanatig szinte vágni lehetett a csendet.

– Hát... elmentek – motyogta a nagymama. – Hazajutottak, bizonyára.

– Honnan tudod? – vont a szemöldökét Katalina.

– Hát csak tudom, angyalkám, hisz hallottuk volna, ha másként történik. Végül mindannyian elmentek a várba, kinyílt előttük a kapu, láttuk. Tudod, titokban mindig követte őket valaki a faluból, csak hogy nyugodtak lehessünk, de Dharma úr beeresztette őket, és a várban már biztonságban voltak.

– Honnan tudod? – ismételte meg a kérdést Katalina.

– Ej, hiszen ha az úr valakit magához enged, azzal bizonyára jól bánt. Megbecsüli ő a vendégeket, hisz mindenütt úgy szokás. Tudom én, hogy visszasegítette azokat az embereket a maguk világába.

– Honnan tudod? – kérdezte Katalina harmadjára is, de olyan szigorúan, hogy a mindig kedves öregasszony ajkáról lefagyott a mosoly.

– Úgy kellett annak történnie. Elvégre csak nem maradtak örökre nála.

– Ezek szerint még soha egyik utazó sem jött ki a várból? – kérdezte csendesen Alma.

Az öregasszony nagyot nyelt, hosszan Alma szemébe nézett, mosolygós szeme egy pillanatra elkomolyodott, de arcáról máris elmúlt a zavar, újra a kedves, vidám nagymama volt, akiből csak úgy áradnak a múltbeli mesés történetek.

– Nem jöttek ki, hát hogy is jöhettek volna! Hiszen mondom, hogy Dharma úr visszaküldte őket a saját otthonukba. Ő mindenkinél hatalmasabb és erősebb, ura embernek, állatnak, földnek és víznek. Egyesek szerint még az elemeknek is ő parancsol.

– Tud szelet és vihart fakasztani? – kérdezte gyanakodva Drifter.

– De tud ám! – vágta ki diadalmasan az öregasszony. – S én mondom neked, fiacskám, hogy a várban lévő kútból az élet vize csordogál, mert a mi urunk immáron ötszázharminckét éve gyakorolja a hatalmát. Itt él, amióta csak felépült a vár.

– Most akkor mi lesz velünk? – nézett Almára Bella, aki nem sokat értett az elhangzottakból, de azt érezte, hogy a nagymama szavai cseppet sem nyugtatták meg a többiek.

– Hát mi lenne? – válaszolt Alma helyett Katalina nagymamája.

– Kaptok jó vacsorát, és nálunk töltsétek az éjszakát. Reggel pedig elmentek Dharma úrhoz a várba, és megkérítek, hogy nektek is segítsen visszajutni a hazátokba!

IV. A FUTÓBOLONDOK

BÁR a titokzatos vár és több mint ötszáz éve ott élő ura egyre kevésbé tűnt hívogatónak, a gyerekek beletörődtek, hogy máshonnan nem remélhetnek segítséget. Jó étvággal elfogyasztották a vacsorát, amit Katalina nagymamája eléjük tett, egy darabig kíváncsian hallgatták az öregasszony elapadhatatlan mesefolyamát, de hamarosan egyre laposabbakat pislogtak, és amikor Bella harmadszor ásitott hatalmasat, nagymama aludni küldte a társaságot. Almának és Bellának a tisztaszobában vetettek ágyat, a fiúk az istállóban, a friss széna közt kaptak helyet. Eleinte idegenkedtek a furcsa környezettől, de a napsütötte rét szénaillata és a kinti tücsökciripelés hamar álomba zsongította őket.

Reggelire kecskesajtot és mézes kenyeret kaptak. Drifter igazi városi gyerek lévén sosem kóstolt még frissen fejt, habos tejet, enyhe fintorral szagolgatta a bögréjében gőzölgő, langyos italt. Félix az asztal alatt jó erősen bokán rúgta.

– Idd meg pofavágás nélkül! Ne sértsd meg őket! – sziszegte.

– Már megszagolni sem lehet? Nem iszom meg, amíg nem tudom, milyen – dörmögte Drifter.

A lányok jókedvűen, jó étvággal ettek. Egyedül Katalina ült köztük komolyan, elgondolkozva. Miután megköszönték

a reggelit, elbúcsúztak. A nagymama nem engedte elköszönni őket nagypapától, azt mondta, az öreg még mélyen alszik.

– Nem maradt véletlenül még egy kis orvosságod, fiam? – kérdezte az ajtóban Félixet, miközben egy tarisznya pogácsát akasztott a vállára.

– Sajnos csak egy ampulla volt nálunk – rázta a fejét a fiú.

Katalina még nem búcsúzkodott. Megbeszélték, hogy a várkapuig elkísérheti a gyerekeket.

– Nincs olyan messze a vár, ebédre hazavárlak, kicsim! – intgetett nagymama.

A falu szélén Jankó legeltette a kecskenyáját. Katalina odakanyarodott hozzá.

– Megkérnélek valamire, Jankó!

A fiú válasz helyett fülig pirult.

– Nagymamának azt mondtam, hogy csak elkísérem a vendégeinket. De nekem is dolgom van a várban, muszáj bemennem. Nem jövök haza ebédre, kérelek, mondd meg neki, mielőtt aggódni kezdene.

– Jaj, ne menj a várba, Katalina! Hiszen tudod, milyen veszélyes! – hadarta Jankó, aztán újra elpirult, a szája elé kapta a kezét, és lopva Katalina kísérfőre nézett. – Úgy értem...

– Miért veszélyes? – kapott a szón Félix. – Eddig azt mondtátok, hogy Dharma úr segíteni szokott a hozzá fordulókon.

– Nem tudjuk, hogy ez igaz-e – sóhajtott Katalina. – Az biztos, hogy őnála nincs hatalmasabb, és hogy olyan dolgokra képes, amikre senki más. Ha valaki segíthet rajtatok, az csak ő. De nem ígérhetem, hogy barátságos lesz. Még az sem biztos, hogy megnyílik előttünk a kapu. Igazából csak a falubeli legendákat ismerjük. Azok pedig... hát, hiszen hallottátok. Senki sem tudja, mi igaz nagymama meséiből. A többi idegenről például sosem beszélt egész eddig.

– Az is lehet, hogy bántani fog minket, és sosem ereszt ki a várból? – kérdezte Bella, és szorosan Almához simult.

– Reménykednünk kell, hogy segít – mondta eltökélten Katalina.

– De te miért mész velük? Csak nem akarsz átkerülni az ő világukba? – értetlenkedett Jankó.

– A nagypapám haldoklik – hajtotta le a fejét Katalina. – Nagymama azt mondta reggel, hogy jobban van és alszik, de én besurrantam hozzá, és láttam. Úgy összecsípték a méhek, hogy kevés neki a gyógyszer, amit kapott. Már csak az élet vize segíthet rajta.

– Ha létezik egyáltalán – dünnyögte Félix.

– Meg kell próbálnom! – nézett a szemébe Katalina. – Akkor is, ha veszélyes, és akkor is, ha a végén kiderül, hogy csak mese, és nincs semmilyen forrás a várban. Lehet, hogy Dharma úrnak van gyógyszere, vagy tényleg képes varázsolni. Megkérem őt!

– A te nagymamád meséi színesek és szépek. De az én apám mindig azt hajtogatja, hogy a vár a leggonoszabb hely ezen a világon, aminek még a környékét is kerülni kell – mondta Jankó. – Ígérjétek meg, hogy nagyon óvatosak lesztek!

– Megígérjük! – bólintott Katalina.

Miután Jankótól elbúcsúztak, folytatták az utat. Nagy csend telepedett rájuk, mindenki magában fontolgatta az elhangzottakat. Az ösvény egy erdőn keresztül haladt, a fák árnyékában még nem száradt fel a reggeli harmat, a nedves fűszálak meg-megcsillantak a levelek közt átszűrődő fényben. Az erdő csendes zsongása, az üde, zöld növények és a mindent betöltő madárcsicsergés közepette szinte hihetetlennek tűnt, hogy a hátuk mögött hagyott kis faluban egy öregember haldoklik a méhcsípésektől, a közeli vár hatalmas ura pedig talán gonosztettekre készül.

Az erdő közepén, egy kis tisztás közelében Katalina megtorpant. Ujját a szája elé emelve intett a többieknek, hogy köves-

sék, majd nesztelen léptekkel egy nagy fa törzse mögé húzódtak. A tisztást szegélyező bokrok mögül jókedvű beszélgetés foslányai szűrődtek át, majd előbukkant két alak. Első látásra képtelenség volt eldönteni, hogy a hasonlóságuk vagy a különbözőségük szembetűnőbb-e. Egyikük hórihorgas, szikár alak volt, görbe orral, csimbókos, kusza fürtökkel, talpig bíborvörös öltözetben. A másik, egy kis, kerek orrú, kopaszodó, köpcös és pocakos alak égszínkék ruhában pompázott. Bár külsőre minden porcikájuk különbözött, sőt a ruhájuk szabása és díszítése is más volt, mégis messziről sugárzott róluk, hogy összetartoznak, egyazon divat szerint öltözködnek, és olyan összhangban mozognak, ahogy csak az egymást jól ismerő, és minden idejüket együtt töltő emberek szoktak.

Cifra, mégis viseltes öltözőkük alapján leginkább úri szolgáknak látszottak, akik valamilyen rejtélyes oknál fogva az erdőben sétálgatnak. Nem tűntek ártalmasnak, még Drifter kifinomult megérzései sem figyelmeztettek veszélyre. A fák közé lépve is folytatták a vidám locsogást, ami csak akkor szakadt meg, mikor a vörös ruhás a társa válla fölött átnézve észrevette a fatörzs mögül kukucskáló gyerekeket. Arcára meglepett kifejezés ült, és rögtön megállt. Erre a kék ruhás is megtorpant, és barátja tekintetét követve a gyerekek felé fordult. Mikor felmérték, hogy nem ellenség, csupán néhány gyerek rejtőzködik a fa mögött, arcukra kedves mosoly ült, és mintha csak marionettbábok lennének, ugyanabban a pillanatban, ugyanazzal a mozdulattal emelték integetésre a kezüket.

A gyerekek megkönnyebbülve, de azért óvatosan indultak a két alak felé, hogy megtudakolják, mi járatban vannak az erdőben, és ha lehet, útmutatást kérjenek tőlük.

– Kik vagytok? – kérdezte csodálkozva Bella, mikor szemtől szembe került a magas és alacsony párossal.

– Ó, csak két futóbolond – legyintett a vörös ruhás.
 – Kikérem magamnak, nem vagyok bolond! – háborgott a kék.
 – Erről nehéz lesz bárkit is meggyőznöd – kacagott a piros.
 – Hazugság – vágta rá azonnal a kék.
 – Ebbe most ne menjünk bele.
 – Ti mindig veszekedtek? – ámult Bella.
 – Igen. Nem. – vágta rá egyszerre.
 – Kiegészítjük egymást.
 – Egy más ellentétei vagyunk.
 Katalina egy ideig összehúzott szemmel hallgatta a fecsegést, aztán a társaihoz fordult.
 – Már tudom kicsodák, felismertem őket. Vigyázzatok velük! Egyikük mindig igazat mond, a másik mindig hazudik.
 – Igaz ez? – kérdezte Bella.
 – Erre nem válaszolunk... – kezdte a kék.
 – Mert akkor rögtön kiderülne, ki mond igazat, és ki hazudik – fejezte be a piros.
 – Hazudni csúnya dolog! – toppantott Bella.
 – Márpedig ez a helyzet. Legalább az egyikünk mindig hazudik – nevetett a piros.
 – Legalább az egyikőtök? – húzta össze a szemét Félix.
 – Az ám – hunyorgott a piros. – Így védjük az urunkat.
 – Vagyis inkább magunkat.
 – Tényleg az urukat védik, Katalina? – szólalt meg Alma.
 – Mert akkor most kiderült, ki mond igazat!
 – Nem tudom. Mindannyian félünk Dharma úrtól, mert ő rajta múlik a békénk, biztonságunk, nyugalomunk. Van, aki szinte istenként tiszteli, és akár az életét is áldozná érte, mások azonban gyűlölik őt, amiért fölöttünk áll. Ők, ha tehetik, szembeszállnak a parancsaival. Lázadnak, harcolnak ellene, aztán persze kénytelenek a katonáitól védeni magukat.

– Szóval nem tudhatjuk, hogy ez a két ember melyik csoport-hoz tartozik – foglalta össze Félix.
 – De nem ám – nevetett a két futóbolond.
 – Hagyjuk őket, inkább menjünk tovább, mert így sosem érünk a várba – szólt közbe Drifter.
 – Dharma úrhoz igyekeztek? – érdeklődött a kék ruhás.
 – Segítséget szeretnénk kérni tőle – magyarázta Katalina.
 – Hogy hazajussunk az otthonunkba. Egy másik országba – tette hozzá Bella.
 – Az egyszer biztos, hogy az ő akarata nélkül senki hagyhatja el az országot – jelentette ki a piros.
 – Dehogynem – vágta rá a kék.
 – Komolyan? – csillant fel Drifter szeme, akinek a társaságból legkevésbé akaródzott a várba mennie.
 – Hát persze.
 – Várj, te most igazat mondasz, vagy hazudsz? – kérdezte Alma.
 – Igazat mondok – mondta a kék.
 – Hazudik – legyintett a piros.
 – Végül is mindegy – mormolta Alma. – Akár Dharma úr az egyetlen, aki segíteni tud, akár nem, muszáj lesz elmennünk a várba, hiszen Katalina nagypapájának is gyógyszert kell szereznünk. Akkor is oda kell mennünk, ha lehet, hogy a várúr az életünkre tör!
 – Nem lehet, biztos! – közölte a piros.
 – Nem biztos, lehet! – helyesbített a kék.
 – Hagyjátok már abba! Nem titeket kérdeztünk! – csattant fel Drifter.
 – Csakhogy észrevettétek! Fölösleges faggatni minket, mert úgysem jöttök rá soha, melyikünk válaszait szabad elhinnetek – nevetett a kék ruhás.
 – Ez igaz – hökkent meg a fiú, és kérdőn nézett a kék ruhás alakra.
 – Miért, az is lehet, hogy rájönnek – vonogatta a vállát a másik.

– Ti gonoszak vagytok, és rosszat akartok nekünk. Direkt nem segítetek! – visított Bella, és ha Alma nem fogja meg a kezét, rárontott volna a piros ruhás férfira.

De a két alak nem izgatta magát, szemmel láthatóan megszokták már, hogy válaszaik indulatot keltenek mindenkiben.

– Ugyan már. Nem akarunk rosszat! Nekünk teljesen mindegy, mi van veletek, csak az számít, hogy egyikünk igazat mondjon, a másik hazudjon – rázta a fejét nyugodtan a vörös.

– Nem igaz, én például jót akarok! – csattant fel a kék.

– Ezért hazudsz? – förmedt rá Drifter.

– Nem, ezért mondok igazat!

– Egy szavát se higgyétek! – kacagott a piros. – Menjetek a várba, ha akartok. De ne feledjétek, veszélyes!

– Nem is veszélyes! Hazudnék, ha azt mondanám, veszélyes – legyintett a kék.

– Fékezzetek már! – torkolta le őket Drifter, akinek kezdett agyára menni a két cimbora szószaporítása.

A két alak egymásra nézett, és kipukkadtt belőlük a nevetés.

– Ég veletek, megyünk már! – mondták.

– Várjatok, egyetlen kérdésemre feleljétek! – állította meg őket Félix, aki egy ideje magába merülve töprengett.

– Mi értelme van ennek? – csóválta a fejét Drifter, de Félix válasza sem méltatta. Ránézett a kék ruhás alakra, aztán a pirosra, végül vissza a kékre.

– Azt szeretném tudni, biztos-e, hogy egyedül Dharma úr juttathat minket vissza az otthonunkba?

– Kit kérdezel? – kérdezte a két alak teljesen egyszerre.

Félix a kék ruhásra nézett.

– Tőled azt kérdezem, hogy szerinted mit felelne a társad, ha őt kérdezném, hogy egyedül a várúr tud-e hazajuttatni minket?

A kék ruhás gúnyosan elhúzta a száját, magában kuncogott egy kicsit, és csak utána szólalt meg.

– Azt mondaná, hogy nem.

Félix most a vörös ruhához fordult.

– És szerinted mit felelne a társad, ha tőle kérdezném ugyanezt?

– Azt mondaná, hogy nem! – nevetett a piros, aztán intett, és egyetlen szó nélkül elviharzott, kék ruhás társával a nyomában.

– Hát akkor keressünk valaki mást, aki tud segíteni – könnyebbült meg Drifter. – Ha nem muszáj, ne menjünk a várba. Vagyis csak a gyógyszer ügyében, ha tényleg muszáj.

– Oda kell mennünk – rázta a fejét Félix. – Most mondták, hogy nem segíthet más.

– Nem is azt mondták! – csattant fel Bella.

Drifter is megharagudott. Nem volt elég a két ostoba futóbolond locsogása, most már Félix is összevissza csüri-csavarja a szavakat.

– Szerinted mit mondana a piros ruhás, ha megkérdezném, hogy a kék ruhás tudja-e, hogy én tudom, hogy nem vagy normális? – kérdezte ingerülten.

– Azt mondaná, hogy te nem vagy normális – felelte nyugodtan Félix. – És nekem elhiheted, hogy kettejük közül ő mondott igazat.

– Ezt meg honnan veszed? – hökkent meg Drifter.

– Logika. Meg egy kis figyelem matekórán.

– Jaj, de odavagy magadtól! – háborgott Drifter. – Logika és matek, mi?

– Meg egy kis figyelem, szorgalom, ilyesmi – tette hozzá gúnyosan Félix.

– Nagyképű stréberekkel nem tárgyalok – fordított hátat Drifter.

– Nem hagynátok abba? – szólt a fiúkra ingerülten Alma.

– Ezzel nem jutunk előbbre, koncentráljunk a feladatra! Mielőbb be kell jutnunk a várba, de közben résen kell lennünk, mert

úgy tűnik, hogy ez a Dharma úr tartogathat néhány meglepetést. Csak magunkra számíthatunk, és ha veszekszünk közben, a saját esélyeinket rontjuk.

– Igen – bólogatott egyetértően Bella, de Félix ráförmedt.

– Téged meg ki kérdezett?

Katalina Félix karjára tette a kezét.

– Induljunk! – kérte szelíden, de határozottan. – És ugye út közben elmondod, hogyan jöttél rá?

Félix még mormolt valamit a fogai közt, de hangosan nem szólt többet. Követte Katalinát az ösvényen, és hamarosan újra beszélgetni kezdtek. Félix eleinte kelletlenül magyarázta, miként gondolta végig a két futóbolond szavait, és hogyan jött rá a megoldásra, de hamarosan belemelegedett, s lelkesen magyarázta a logikai lépéseket a csillogó szemmel hallgató lánynak.

– Az, hogy csak Dharma úr segíthet rajtunk, úgy is kiderült volna, ha nem jövök rá, ki hazudik, és ki mond igazat. A lényeg az volt, hogy nem az ő véleményüket kérdeztem, hanem azt, szerintük a másik mit mondana. Ha tényleg csak Dharma úr segíthet rajtunk, az igazmondó megmondaná őszintén. Vagyis az ő válasza igen volna. De mivel a hazugot kérdeztem, szerinte mit mondana a társa, ő helyből azt hazudta, hogy nemet felelne. Amikor az igazmondót kérdeztem, mit felelne a kérdésemre a másik, ő őszintén megmondta, hogy nemet felelne. Hiszen hazudik, és ezt tudja róla az igazmondó. Így tehát, mivel mindketten nemet mondtak, egyértelmű, hogy a válasz igen. Csak Dharma úrtól remélhetünk segítséget.

– De arra hogy jöttél rá, hogy a piros ruhás mondott igazat? – firtatta Katalina. – A másik sokkal barátságosabb volt.

– Már az elején elszólták magukat – mosolygott Félix. – Emlékszel, a piros ruhás azt mondta, hogy legalább az egyikük hazudik.

– Emlékszem – vonogatta a vállát Katalina. – Hiszen ezt mondtam én is.

– Nem egészen! – nézett rá komolyan Félix. – Te azt mondtad, hogy az egyik igazat mond, a másik hazudik. A vörös ruhás viszont azt mondta, hogy legalább az egyikük hazudik.

– És? – csodálkozott Katalina.

– És ez a lényeg. A legalább. Mert ha azt állítja, hogy legalább az egyikük hazudik, az azt jelenti: vagy csak az egyikük hazudik, vagy mindketten.

– Eddig értem – bólogatott Katalina.

– Ha ezt az igazmondó mondta, akkor egyszerű a helyzet: ő igazat mondott, vagyis biztos, hogy a társa szokott hazudni, hiszen legalább az egyikük hazudik.

– És ha a hazudós mondta, hogy legalább az egyikük hazudik? – kérdezte Katalina.

– Akkor kijelenthetjük, hogy az egész mondat hazugság. Márpedig ha hazugság az, hogy vagy az egyik, vagy mindkettő hazudik, akkor az igazság csak az lehet, hogy mindketten igazat mondanak. De ez képtelenség, hiszen abból indultunk ki, hogy a kijelentés hazugság.

Alma és Bella kézen fogva követte Félixet és Katalinát. Alma egyetértő bólogatással hallgatta Félix magyarázatát, aztán igyekezett felidézni, mit is mondott a piros ruhás a várról és különös uráról. „Nem lehet, hanem biztos, hogy az életünkre tör majd, és hogy a vár veszélyes” – gondolta borzongva Alma. „Jó lenne előre megtudni a helyről egyet s mást, hogy ne érjen minket készületlenül Dharma úr kelecéje. Stratégiát kellene gyártanunk, hogyan tudnánk a legjobban megvédeni magunkat.”

Drifter, aki szokás szerint a sor végén baktatott, kelletlenül szólt előre Almának:

– Te értetted ezt a logikai okoskodást? Nekem tiszta zagyvaságnak tűnik.

– Nem egyszerű végiggondolni, de ha veszed a fáradságot, azért követhető.

– Hát én utálok ezt a nyakatekert gondolkodást. Minek vegyem a fáradságot olyan dologhoz, ami nem érdekel?

– Attól még, hogy nem érdekel, lehet nagyon is hasznos – jelentette ki Alma. – Most például nem sokra mentünk volna Félix logikája nélkül.

Drifter elhallgatott. Alma úgy vélte, hogy megsértődött, pedig nem akarta megbántani. A lehető legkomolyabban mondta el a véleményét. A sakkpályafutása során mindig azt tapasztalta, hogy akár kedve ellenére is erőt kell vennie magán, és több szempontból végiggondolnia, hová vezethet egy lépés, s milyen következményekkel járhat. Mint ahogy azt is érdemes visszapörgetnie, hogy melyik döntésének mi lett az eredménye. Ez a mostani helyzet sem volt ez alól kivétel, még ha egyáltalán nem is a sakkról szólt. Alma megszokta, hogy az élete minden területén felmérje, melyik elhatározása mire vezet.

Drifter még füstölgött magában egy darabig, de aztán hagyta, hogy elpárologjon a haragja és sértettsége, s mire az erdő szélére értek, ő is azon kapta magát, hogy az elhangzott párbeszéden törli a fejét, s a bolond alakok mondatait felidézve igyekszik végiggondolni, mi vár rájuk az út végén.

Gondolatmenetéből csak az zökkentette ki, amikor az erdőből kiérve megpillantotta a várat. A hatalmas, tornyokkal és bástyákkal tarkított épület tekintélyt parancsolón magasodott a dombtetőn, és mindennek látszott, csak éppen hívogatónak nem. A gyerekek döbbsen álltak a domb tövében, szoktatták szemüket az erődítmény látványához, és igyekeztek megerősíteni a szívüket, hogy bátran vágjanak neki az utolsó útszakasznak.

V. A TITKOS AJTÓK

A vár teljesen ép volt, a tornyok zsindeyes csúcsán zászlók lengtek, a bástyák mellvédjei nem omladoztak, háborúnak, lövéseknek nyoma sem látszott a több mint félévezredes építményen. Az erődítmény masszív, bevehetetlennek tűnő falain itt-ott felkúszott a repkény, az időjárás viszontagságaitól megkopott kőveket néhol moha lepte, de a vár így is tekintélyt parancsolóan uralta a vidéket. A vastag kőfalakba rengeteg ablakot vágtak, Bella kedvet is kapott a számláláshoz, hogy megtudja, nagyjából hány szobát rejt a hatalmas épület, de a negyvenkettedik ablak után belezavarodott.

A fiúk a bástyák lőréseit vizslatták, hátha észrevesznek egy feléjük irányított ágyút vagy egy őrszem véletlenül megcsillanó sisakját. De fegyvernek és katonáknak egyelőre nyoma sem volt, így a társaság némiképp megkönnyebbülve vágott neki a várhoz vezető kaptatónak. Alma azon tűnődött, vajon mi célt szolgál az a csík, amely a várfal legeljén, nagyjából embermagasságban húzódik végig a falon. A viszonylag széles és egységes sáv távolról sötétszürkének látszott, és Alma arra gondolt, hogy akár díszítésnek is szánhatták, bár ez egy kővár esetében merőben szokatlan ötletnek tűnt.

Egyedül Katalina pislogott a dombtetőre növekvő aggodalommal. Bár a többieknek szólni sem mert róla, váltig azon tűnődött, hogy egyáltalán jó helyen járnak-e. Tisztán emlékezett ugyanis, hogy amikor legutóbb a vár közelében vitt az útja a nagyszülei, a dombra vezető ösvény egyenesen egy hatalmas fakapuba torkollott. A kaput erős vaspántok övezték, és a várúr parancsára két súlyos láncon lehetett felemelni vagy leengedni. Kapunak és láncnak azonban most nyoma sem volt, úgy hatott a vár, mintha hátat fordított volna az érkezőknek. Sőt, Katalina a várat körülölelő díszcsikra sem emlékezett.

– Lehet, hogy az erdőben kerülőutat tettünk, a vár mögött értünk a dombhoz, és most egy hátulsó ösvényen mászunk felfelé. A kapu nyilván a túloldalon van – nyugtatgatta magát a lány, bár a szíve mélyén pontosan tudta, hogy nem tértek le a helyes útról, és legutóbb éppen ott bukkant ki az erdőből a nagyszülei, mint most.

Bár mindannyian óvatosan, megfontoltan lépkedtek, és a világ minden kincseért sem sürgették volna a találkozást Dharma úrral, hamarosan mégis felértek a dombtetőre, ahol az ösvény szinte nekiszaladt a várfalnak. A viharvert kőfalon nyoma sem látszott friss falazásnak, képtelenség volt azt feltételezni, hogy arról az oldalról kapu nyílhatott egykor. Katalina zavartan forgolódott, de a többiek izgatottan indultak, hogy megkerüljék a várat, és rátaláljanak a bejáratra. Alma megállapította, hogy a falon végigvonuló sáv valójában díszkövekből kirakott pepita minta, a fekete-fehér kockák csak a távolból tűntek egyöntetű szürkének.

A vár olyan hatalmas volt, hogy bő félórába telt megkerülni. Semmilyen kapuőr vagy várvédő nem adott magáról életjelt, sőt az egész erődítmény kihaltnak, elhagyatottnak tetszett. És ami a legfurcsább, se kapu, se ajtó, de még egy árva pincelejáró sem

törte meg a várfalon körbehúzódo pepita dízsávot. Az ösvényhez visszaérve a gyerekek tanácstalanul megtorpantak. Biztosan voltak benne, hogy az egész épületet körbejárták, anélkül hogy bejáratot találtak volna.

– Sok középkori végvárnak építettek titkos bejáratot, ami az erdőből vagy egy közeli barlangból nyílt, hogy egy föld alatti alagúton keresztül lehessen az ostromok idején közlekedni – tűnődött Félix –, de olyanról még nem hallottam, hogy egy várnak ne legyen igazi kapuja.

– Hiszen ennek is volt! – fakadt ki Katalina, azzal gyorsan elmesélte, miféle bejárat maradt meg az emlékeiben.

– A nagymamád is azt mesélte, hogy a többi utazót beengedték a kapun – tette hozzá Alma. – Márpedig ha beengedték őket, akkor korábban biztosan volt várkapu.

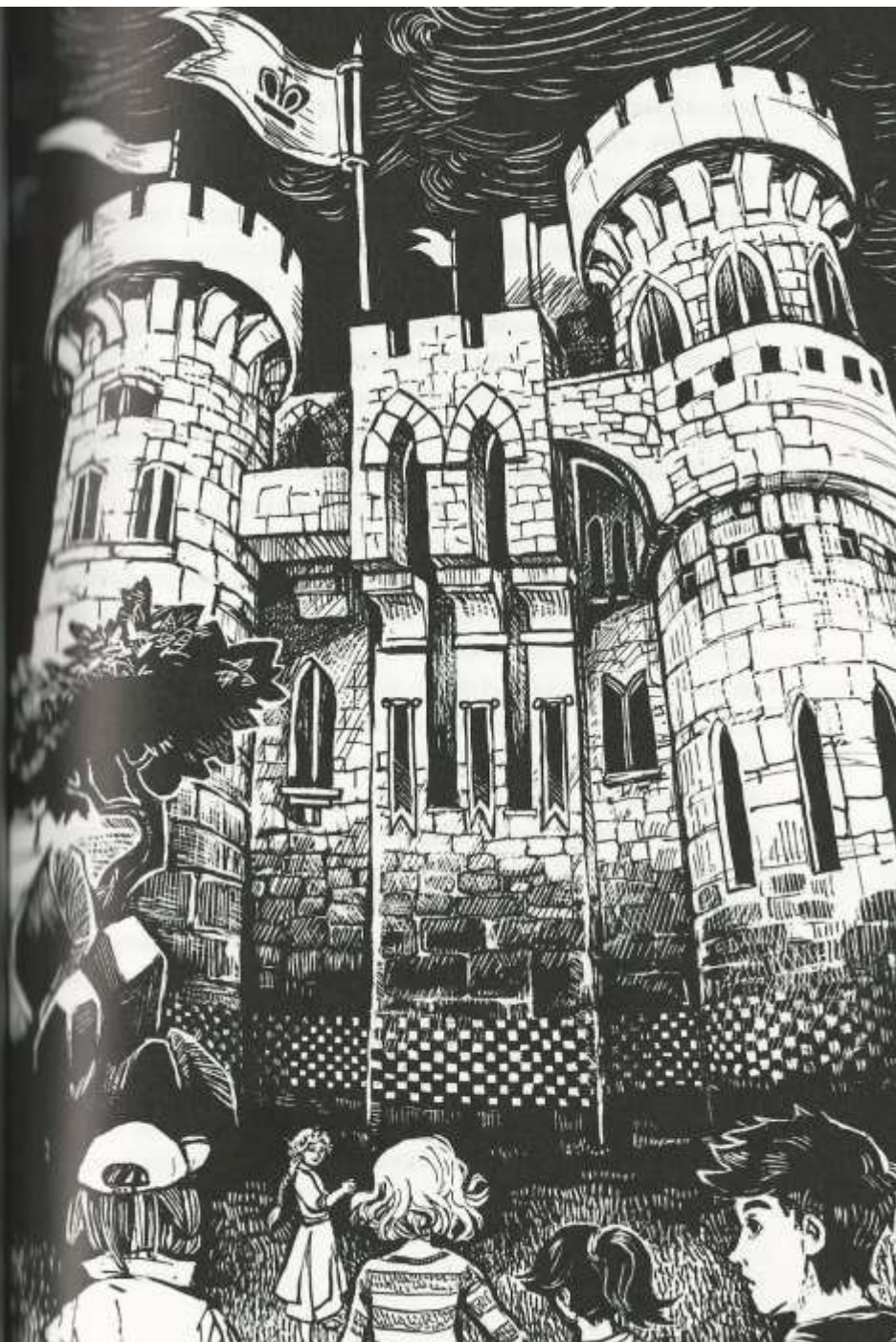
– Gyakran előfordul a számítógépes játékokban, hogy egy új helyszínre csak akkor tudsz bejutni, ha elég pontod összegyűlt, vagy ha útközben megszerezted egy kulcsfélét, amivel kinyithatod a rejtekajtót – tűnődött Drifter. – Lehet, hogy nekünk is találnunk kellett volna valamit, vagy pedig itt helyben kell rájónunk valamilyen trükkre.

– Persze. Mondd, bónuszéletet nem akarsz rögtön? – epéskedett Félix. – Fogd már fel, hogy nem egy mesében vagyunk.

– Miért ne lehetnének ennek a világnak más szabályai? – vágott vissza Drifter. – Eddig is olyan volt, mintha különböző pályákat teljesítenénk, vagy valamilyen mesebeli helyen járnánk. Ha ez egy gonosz vár gonosz várúrral, akár el is varázsolhatták a bejáratot.

– Ilyen akkor sincs a valóságban!

– Lehet, hogy a matek meg a logika jól működik, de amit történelemből tanultunk a várakról, azt elfelejtheted. Nincs valódi vár kapu nélkül! – makacsodott Drifter.

– Tételezzük fel, hogy Drifternek van igaza – szolt közbe Alma, aki kezdett aggódni, hogy megint elmérgesedik a vita a két fiú között. – Kell, hogy legyen egy bejárat, Katalina látta is régen, vagyis az az első feladatunk, hogy megtaláljuk.

– Én az erdőben nem ismerem se barlangot, se más helyet, ami lejárát lehetne a föld alá – csüggedt Katalina.

– Először a falat nézzük meg alaposabban – indítványozta Alma.

– Valamilyen rendellenességet, szabálytalanságot vagy apró jelet kell keresnünk – mondta Drifter.

Félix látványosan összeszorította a száját, jelezve, hogy megtartja magának az eszébe jutott gúnyos megjegyzést. Elindultak. Aprólékosan megfigyelték a kőfal tövének repedéseit, a várfal kisebb-nagyobb kiszögelléseit, a kúszónövények mögött rejtőző falszakaszokat, de semmi érdemlegeset nem találtak. Drifter ragaszkodott hozzá, hogy az előreugró és elszíneződött köveket erősen megnyomkodják, hátha ezekkel lehet mozgásba hozni egy rejtekajtót, de hiába próbálkoztak. Már majdnem visszaértek az eredeti kiindulási helyükre, amikor Almának feltűnt, hogy a dízsávon végigvonuló pepita minta egy helyen összezavarodott. A nyolc sorban futó, fekete és fehér kövek váltakozásából álló sávban egy kis részen megtört a sorrend, a fekete és fehér kövek összevissza követték egymást, mintha az építőmesternek elfogyott volna a türelme, és egy darabig nem figyelte volna, milyen sorrendben kell felraknia a mozaikot a falra.

– Egy kő hiányzik is! – vette észre Bella. Félix rögtön ráfordult.

– Na és, biztos kiesett a helyéről. Olyan régi ez a vár, csoda, hogy ennyire épen maradt.

Drifter rögtön nyomogatni kezdte a hiányzó mozaik helyét, de most sem történt semmi. Ám amikor Bella is odanyúlt, hogy megtapogassa az érdes felületet, döbbenten kiáltott fel:

– A mellette lévő kő is mozog.

Ujjaival finoman mozgatni kezdte a lyuk melletti követ, mire az váratlanul átcusszant a szabad helyre. Bella most a következő követ érintette meg, és kis ügyeskedés után sikerült is az előző mozaikkocka helyére tolnia.

– Olyan ez, mint egy játék! – nevetett. – Tudjátok, ahol addig kell tologatni a kis lapokat, amíg sikerül kirakni egy képet!

– Akkor próbáljuk visszarendezni a mintát – javasolta Alma.

Gyorsan felmérte, mekkora területen zavarodott össze a kövek sorrendje. Összesen hatvannégy kocka nem volt a helyén, a nyolc vízszintes sor nyolc függőleges egységen keresztül folytatódott összevissza.

– Nahát, éppen akkora, mint egy sakktábla – csodálkozott Alma.

– Tologathatom én? – kérdezte izgatottan Bella.

Megengedték neki. A kislány ügyesen csúsztatgatta a fekete és fehér mozaikköveket egyik helyről a másikra, amíg helyre nem állt a szabályos rend. Elégedetten nézték az újra zavartalanul folytatódó mintát a falon.

– Különös, hogy megint a feketével és fehérrel volt gond – tűnődött Drifter. – Mielőtt átkerültünk volna ebbe a világba, minden furcsaság ehhez a két színhez kapcsolódott.

– Jó, történt néhány furcsa dolog a sötét és világos kapcsán – ismerte be Félix. – De megmondanátok, hogy ez miért fontos? Most például helyre tologattunk egy pár követ. Na és? Történt valami?

Félix oda se fordult, csak mérgesen a pepita dízsáv felé bökött, a többiek tekintete pedig automatikusan követte az ujját. Mind a négyen felhördültek a meglepetéstől. A többiek reakcióját látva most már Félix is a fal felé fordult, és az ő szeme is elkerekedett a csodálkozástól. Az imént helyreállított sakktáblányi területen halvány alakok körvonalazódtak a köveken. Ahogy közelebb léptek, ki tudták venni, hogy a fekete-fehér mozaikon megjelent formák leginkább sakkfigurákra hasonlítanak. Az egész látvány

egy félbehagyott sakkparti hatását keltette, annál is inkább, mivel egy-egy mozaikkockán csak egy sötét vagy egy világos bábu alakja rajzolódott ki.

Alma óvatosan felemelte a kezét, hogy mutatóujjával megérintse az egyik figurát. Tapintásra leginkább domborműnek tűnt az alak, olyan volt, mintha az alatta lévő kőből faragták volna ki. Képtelenség volt elmozdítani vagy leemelni.

– Biztos, hogy ezek eddig nem voltak itt – mormolta maga elé hitetlenkedve Félix.

– Úgy tűnik, megvan a bejárat – jelentette ki Drifter. – Már csak az a kérdés, ki tudjuk-e nyitni.

– Alma, te tudsz sakkozni. Mi ez? – fordult Félix a lányhoz.

Alma tűnődve nézte a falat.

– Úgy látszik – szólalt meg végül –, hogy ez egy egyszerű sakkfeladvány. Gyakran oldunk meg efféléket az edzőmmel. Van egy állás, és a feladat mindig az, hogy világossal a lehető leggyorsabban mattot adjunk.

– Miért éppen világossal? – csodálkozott Bella.

– Nem tudom, így szokták. Ha nincs külön megadva másmilyen utasítás, mindig világossal kell mattot adni a sötétnek.

– És most is lehetne mattot adni?

– Lehetne – mosolyodott el Alma. – Még hozzá egy lépésben. Nézzétek, vegyük úgy, hogy ez itt a tábla. – Alma ujjá körbeszaladt az imént helyreállított nyolcszor

nyolc mezőn. – Akkor a világos bástya a h7 mezőn áll. Ha behúzzuk ide, d7-re, sötét máris mattot kapott.

Alma finoman megérintette a világos bástyát, majd mutatóujját a végighúzza addig a mezőig, ahová lépnie kellett volna. Csodák csodájára a bástya várat-

lanul átugrott a megadott négyzetre, mintha Alma ujjá egy érintőképernyőn csúsztatva volna új helyére. Katalina hitetlenkedve lépett közelebb, hogy ő is megmozdítsa valamelyik figurát, de a bábuk úgy hozzánőttek a táblához, mintha mindig is ott lettek volna. Még a világos bástya is megmakacsolta magát, többé sehol sem lehetett tolni.

– Hát jó, ezt megoldottuk, de hogyan tovább? – tűnődött Drifter.

Mire a mondat végére ért, újabb váratlan esemény történt. A következő nyolcszor nyolc mozaik is megelevenedett, és az előző feladvány mellett újabb sakkrejtvény rajzolódott ki a falon.

A gyerekek körbeállták, és tanácstalanul nézték a kőből ki-domborodó sakkfigurákat.

– Ez megint egy egylépéses mattfeladvány – jelentette ki Alma –, ráadásul itt is világos bástya ad mattot. Kíváncsi vagyok, hogy be tudom-e húzni c7-re.

– Hadd próbáljam én! – kérte Bella.

Alma, anélkül, hogy a táblához ért volna, megmutatta, hová kellene helyezni a bástyát, ami szinte vezényszóra megindult, amint Bella rátette az ujját.

– Sikert, nekem is sikerült! – ujjongott a kislány.

A gyerekek azonban már a falat bámulták. Lehet, hogy újra meg fog jelenni egy rejtvény? Nem kellett sokáig várniuk, mert a következő percben az előbbi kettő mellett már ki is rajzolódott egy sakkta

– Fogadjunk, hogy megint a fehér bástyát kell behúzni valahová! – kuncogott Bella.

– Azt bizony – biccentett Alma. – Nem túl nehéz megoldani. Alma alig húzta helyére, a c6 mezőre a világos bástyát, mikor a falon megjelent a negyedik rejtvény is. Félix megharagudott.

– Kicsit sokáig fog tartani, mire körbeérünk az egész falon. Tudjátok, hány sakktábla fér el rajta? Legalább ezer, vagy még több. Semmi kedvem egész nap bástyákat tologatni.

– Lehet, hogy elég megoldanunk öt vagy tíz feladványt, és akkor megnyílik a várfal – reménykedett Drifter.

– Jó neked, hogy ilyen derűlátó vagy – morgott Félix. De a többiek nem figyeltek rá, mert Alma mellett állva már a negyedik rejtvényt vették szemügyre.

– Húzhatom most én a bástyát? – ugrabugrált Bella, mint aki tökéletesen tudja már, mit kell efféle helyzetben tenni. De Alma a fejét rázta.

– Várj, ez most nem ilyen egyszerű. Ezt nem tudjuk egy lépésben megoldani.

– Fogadok, egy perc, és benyögi valaki, hogy bekeményített a vár – morgott Félix.

– Sajnos éppen úgy tűnik – dűnnyögött Alma. – Főlényeskedtünk, hogy milyen könnyűek a feladványok, hát tessék.

– Nem tudod megoldani? – lépett közelebb Katalina olyan aggodalmas arccal, mintha legalábbis egy tigrisekkel telt veremben nem tudnák kinyitni a vézskijáratot.

– Ne aggódj, azért nem fog ki rajtunk – mosolygott vissza Alma. – Bár ezt a feladványt vehetjük üzenetnek is. Nézzétek, sötétnek mindenfajta tisztjéből áll fenn egy a táblán, világos pedig csak egy huszárt és egy bástyát kapott.

– Milyen tisztok? Kik azok a tisztok? – kíváncsiskodott Bella.

– Huszár, futó, bástya, vezér.

– Melyik a vezér? – kérdezte Katalina megilletődve.

– Hát a királynő. Látod, amelyiknek korona a jele. Ő úgy is tud lépni, mint a bástyák, de átlósan is, mint a futók. Minden figura közül ő a legveszélyesebb.

– Gonosz fekete királynő – suttogta maga elé Bella, és tisztelettel nézett Almára. – Le tudod győzni őket?

– Itt a megoldás! – szusszant jókedvűen Alma. – Nézzétek! Először a huszárral támadunk, sakkot adunk a sötét királynak d3-on. Ő kénytelen menekülni, de máshová nem léphet, csak e4-re. És most már jöhet a bástya, Bella! Told ide f4-re. Matt.

– Nagyszerű – mondta mérgesen Félix, és színpadias mozdulatokkal a fűbe heveredett. – Már biztos jön is az ötödik. Majd ebresszetek fel holnapután, ha kijátszottátok magatokat!

Szemét becsukta, és úgy csinált, mintha máris aludna. Közben persze fülelt, hogy figyelemmel kísérhesse az eseményeket. De nagy csodálkozására nem történt semmi. A többiek egy darabig csendesen tanakodtak, várták a következő rejtvény megjelenését, de mivel a kőfal mozdulatlan maradt, egyre tanácstalanabban álldogáltak.

– Lehet, hogy megharagudott, amiért Félix csúnyán beszélt vele? – szeppent meg Bella.

– Nem hinném, hogy a várfal ilyen sértődős lenne – rázta a fejét Drifter. – Lehet, hogy nincs több feladvány. Innen kellene továbblépnünk. Mondjuk, most kipróbálhatnánk, hogy mi történik, ha megnyomom ezt a sakktáblát.

Két tenyerét a hozzá legközelebb eső, sorrendben harmadik feladványra helyezte, és teljes erejével nekidőlt a falnak. Katalina felsikított ijedtében, mert a sakktábla besüppedt a kövek közé, és nyomában keskeny ajtó tárult fel. Drifter is meghökkent, de aztán diadalmasan kihúzta magát, tenyerét leporolta, és elégedetten szólalt meg.

– Hölgyeim és uraim! A bejárat!

Félix azonnal talpra szökött, és a többiek is a szűk rés köré gyűltek. Megnyílt végre az út a titokzatos vár belsejébe! Egy pillanatig tanácstalanul toporogtak, senkinek sem akaródzott előre menni.

– Figyeljetek – szólalt meg végül Alma. – Tudjuk, hogy odabenn sok veszély les ránk. Maradjunk szorosan egymás közelében, és legyünk nagyon óvatosak! Ha vigyázunk és használjuk az eszünket, biztos nem lesz baj. Elvégre az ajtót is megtaláltuk!

– Ha gondoljátok, előre megyek! – ajánlkozott Drifter.

Megegyeztek. Drifter óvatosan, szinte araszolva haladt keresztül a nyíláson. Nem történt semmi.

– Gyertek bátran. Egy folyosóra jutottam, minden nyugodt! – kiáltott ki bentről.

Most Alma következett. Vagyis csak következett volna. Hiába lépett a bejáráshoz Drifter nyomában, az ajtó nem engedte belépni. Olyan érzés volt, mintha egy láthatatlan falnak ütközne, amin képtelenség áthatolni. Egy darabig próbálkozott, de végül feladta, és átadta a helyét Félixnek. De az ajtó Félixet sem engedte át, sőt a többieknek sem sikerült keresztüljutniuk a láthatatlan akadályon. Amikor Drifter megpróbált kijönni a többiekhez, ő is beleütközött. Rá kellett döbbsenniük, hogy a vár máris kelepcébe csalta őket, hiszen négyen odakint rekedtek, miközben Drifter fogoly maradt egy szemmel nem látható akadály mögött.

– Lehet, hogy a többi sakkrejtvény mögött is van ajtó – jutott Alma eszébe, és nekifeküdt az eggyel korábbi feladványnak. De most semmi sem történt, csak a bennük éledező nyugtalanság kapott erőre. Bella hátralépett, leült a földre, és úgy bámulta a nyitottnak látszó, mégis áthatolhatatlan ajtót, mintha a szemével próbálna rést ütni rajta. Mikor a tekintete továbbsiklott a többi feladványra, egy pillanatig még a félelemről is megfeledkezett.

– Nahát, ott egy B betű – sikkantotta.

– Micsoda? – húzta össze a szemét Félix.

– Nézd! Azon a rejtvényen úgy állnak a figurák, hogy pont B betűt rajzolnak ki. Óvodás koromban Bella-betűnek hívtam.

Félix összehúzott szemmel meredt a falra, aztán izgatottan ugrott egyet.

– Az semmi, de a többi rejtvény is kiad egy-egy betűt! Nézzétek, az első A, a második a B, az utolsó az F, a harmadik pedig... nem látom. Drifter, a te ajtódon is kirajzolódik egy betű?

– Igen, a D! – kiáltott Drifter odabentről. – Lehet, hogy ezek névre szóló bejáratok! Mindenki próbálja azt a táblát megnyomni, amin az ő nevének a kezdőbetűje áll.

– És én? – kérdezte elvékonyodott hangon Katalina.

– Te gyere velem! – mondta határozottan Félix.

Nekiveselkedtek. Két tenyerüket a sakkrejtvényeknek nyomva, teljes erővel a falnak dőltek. Almának sikerült először benyomnia a kőlapot, ami mögött az ő számára is feltárult a bejárat. Nem sokat teketóriázott, nagy levegőt véve átsétált az ajtón. Összintén megkönnyebbült, mikor a falon keresztülhaladva ugyanarra a folyosóra jutott, ahol Drifter állt. Óvatosan lépdelték egymás felé, arra számítva, hogy előbb-utóbb megint beleütköznek egy láthatatlan válaszfalba. De semmi sem állta útjukat, és néhány bátortalan lépés után előre tartott tenyerük összeért. Az érintés melegséggel és megnyugvással töltötte el őket, a nagy izgalmak közepette hatalmas boldogságnak érezték, hogy a vár, bár többszörösen megpróbálta becsapni őket, legalább nem akarja szétválasztani a társaságot.

Közben Bella és Félix is sikerrel járt. Bella olyan elszántsággal és erővel tolt a B alakba rendeződött sakkfigurákat, hogy előtte hamarabb tárult fel a kapu, mint az erő, de még mindig igencsak kételkedő bátyja előtt.

– Gyertek nyugodtan! – kiáltott Alma. – Ide vezet minden út. Bent is együtt leszünk.

Bella összeszedte minden bátorságát, és átszaladt a kapun egyenesen Alma karjai közé. Félix megfontoltan lépett át a szűk résen. Katalina a nyomában. De az ajtó, amely Félixet gond nélkül átengedte, Katalina számára éppolyan áthághatatlanak bizonyult, mint Drifter ajtaja a többieknek. Félix még nem ért át teljesen, megpróbált visszanyúlni, hogy kézen fogva húzza maga után Katalinát, de a kapu eszén nem sikerült túljárnia. A lány számára nem kínált bejutást a vár. Katalina kétségbeesésében Bella ajtajához rohant, majd sorra próbálgatta a többi bejáratot is, de sehol sem sikerült bejutnia.

– Ne hagyjatok itt, vigyetek magatokkal! – suttogta, és szeméből kigördültek az első könnycseppek.

De hiába. Aki már bejutott, többé ki nem jöhetett, Katalina számára viszont nem nyílt meg a fal. Sőt, a gyerekek most vették csak észre, hogy a nyílások szép lassan keskenyedni kezdtek, mint ha egy láthatatlan gépezet bezárni készülne a nyitott kapukat.

– Járd körbe még egyszer a falat, és figyeld a mintát! – kiáltott Félix. – Hátha te is találsz bejáratot.

– És ha nem? – zokogott Katalina.

– Szerzünk gyógyszert a nagypapádnak, megígérem! – igyekezett megnyugtatni Alma.

– Ha nem találok bejáratot, itt leülök, és várni foglak, amíg... – mondta Katalina, de a mondat végét már nem hallották, mert a kőfal négy nyílása dübörögve összezsugorodott.

A négy gyerek egyedül maradt a félhomályos folyosón. Más választásuk nem lévén, csendesen, szinte lábujjhegyen lépdelve megindultak a vár belseje felé.